STAR WARS

ULTIMUL JEDI

O PROBLEMĂ ÎNCÂLCITĂ

JUDE WATSON

JUDE WATSON

SERIA ULTIMUL JEDI
O PROBLEMĂ ÎNCÂLCITĂ

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Jude Watson
The Last of the Jedi: A Tangled Web
2006

Jude Watson

Este o cunoscută scriitoare specializată în epoca de început a seriei Star Wars.

Colaborarea cu Lucas-Books a început cu Star Wars Journal: Captive to Evil – Jurnalul Prințesei Leia Organa. De atunci, Watson a scris povestiri pentru seria de reviste Star Wars: Jedi Apprentice precum şi „Jurnalele" Reginei Amidala şi Darth Maul.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Nu-l mai văzuse pe Palpatine de când avea şaptesprezece ani. Ferus Olin îşi amintea de un bărbat palid, cu glas blând şi o minte politică ascuțită. Cancelarul Palpatine avusese întotdeauna un aer de deferență față de toți, în ciuda puterii sale considerabile în Senat.

Dar lucrurile se schimbaseră. Acum era Împărat... şi puterea lui devenise sinistră. Ferus fu şocat. Fața lui Palpatine se scufundase în ea însăşi, obrajii i se prăbuşiseră, ochii i se scobiseră. Purta o glugă, dar asta nu-i putea ascunde noua înfățişare grotescă. Albul ochilor i se îngălbenise, iar pielea îi era adânc încrețită. Nu era de mirare că nu mai apărea pe HoloNet pentru declarații oficiale. Obi-Wan Kenobi îi spusese că Palpatine era un Sith. Că luptase cu Mace Windu şi că îl învinsese, dar că efortul depus îl lăsase oribil de marcat. Ferus nu ştiuse la ce să se aştepte, dar era mai rău decât şi-ar fi putut imagina. Simțea partea întunecată a Forței în cameră. Trebui să se lupte pentru a-şi păstra concentrarea.

Ajutoarele lui Palpatine, Sly Moore şi Mas Amedda, stăteau la ambele capete ale biroului său. Gărzile sale Roşii Regale – şase la număr – stăteau în gardă lângă uşa de ieşire. Un bărbat subțire şi cărunt, cu obrajii supți, îmbrăcat într-o uniformă Imperială, stătea lângă ei. Ferus habar nu avea cine era, dar felul în care stătea, vorbea despre o anumită importanță.

Toate astea, gândi Ferus, *doar pentru mine?*

Palpatine îl contactase cu doar câteva zile în urmă. Îl invitase la această întâlnire, chiar dacă Ferus evadase recent dintr-o închisoare Imperială. Împăratul îi garantase siguranța. Când sosise, fusese supus unei verificări standard a armelor, dar spre surprinderea lui, Sly Moore îi permisese să păstreze sabia de lumină pe care o avea prinsă la centura utilitară. Nu se deranjase să o ascundă.

Ştia că Palpatine ştie că are una.

— Te rog să iei loc, spuse Palpatine, arătând un scaun. Fă-te comod. Vezi că ți-am permis să-ți păstrezi arma. O sabie... ce interesant. Şi eu care credeam că eşti un fost Jedi.

— Fost ucenic, de fapt.

Palpatine se aşează şi îşi încrucişă mâinile pe birou. Ferus îşi smulse ochii de la unghiile lungi şi adânc încrețite ale Sithului, pline de murdărie.

— Nu mă puteam aştepta să recunoşti că ai fost un Jedi, având în vedere că au fost trădători care au încercat să dărâme Republica.

— Sunt confuz, spuse Ferus. Credeam că tu ai fost cel care a doborât Republica. Nu ai declarat un Imperiu acum câteva luni?

— Sunt curios cum ai obținut sabia, spuse Palpatine, ignorând întrebarea lui

Ferus. Este ciudat, pentru că am primit rapoarte că o navă a aterizat pe Ilum, unde sunt create atât de multe săbii de lumină.

— Serios? Mă bucur să aud că încă mai este un loc popular.

Palpatine schiță un zâmbet subțire.

— Doar pentru Jedi, iar ei au dispărut cu toții acum.

— Şi eu am auzit asta.

— A fost păcat că un Ordin atât de respectat şi-a depăşit atât de mult limitele.

— Asta s-a întâmplat? Habar n-aveam.

Ferus simțea cum îi curge sudoarea pe linia părului şi spera ca Împăratul să nu o vadă. Îl testa pe Palpatine, încercând să-l provoace. Dar Palpatine continuă să vorbească cu aceeaşi voce profundă şi sonoră, aproape inexpresivă.

— Poate că ar trebui să discutăm de ce te-am chemat aici, spuse Împăratul.

— Trebuie să recunosc că sunt curios, spuse Ferus.

Se gândise dacă să vină sau nu. Se aflase pe o stație spațială îndepărtată împreună cu echipajul său când primise convocarea. Erau o gaşcă dezordonată, formată din membrii unui grup numit cei *Şterşi*, din care făceau parte Keets Freely, un fost jurnalist, şi Curran Caladian, care fusese consilier al Senatului. De asemenea, mai era şi Clive Flax, care evadase din aceeaşi închisoare ca şi Ferus. Ferus îl îndrăgea pe Clive, care fusese agent dublu în timpul Războiului Clonelor, dar care pretindea că nu-i datorează loialitate nimănui în afară de el însuşi. Şi mai era Trever, puştiul care călătorea cu Ferus. Trever fusese pasager clandestin în nava cu care Ferus evadase de pe planeta sa adoptivă Bellassa, iar cei doi călătoriseră împreună de atunci. De asemenea, alături de el se afla şi Solace, o călătoare reticentă. Fusese odată marele Cavaler Jedi Fy-Tor-Ana. Îşi schimbase numele şi încercase să-şi uite trecutul de Jedi. Aşa că nu fusese prea încântată atunci când Ferus îi sugerase să facă echipă pentru a găsi alți Jedi dispăruți.

Tocmai se îndreptau spre baza secretă pe care Ferus o înființase pentru orice Jedi pe care l-ar fi putut găsi, când venise convocarea de la Palpatine.

Ferus tot încerca să se întoarcă la bază de câteva săptămâni. Trebuia să ştie cum se descurcase Maestrul Jedi Garen Muln. Ferus îl găsise în peşterile din Ilum, aşteptând ca moartea să-l ia în primire. Era încă slăbit când Ferus îl lăsase în grija prietenilor săi, Raina şi Toma. Cei *Şterşi* se sfătuiseră cu toții, argumentaseră şi apoi, în cele din urmă, hotărâseră că Ferus nu putea ignora convocarea.

În plus, concluzionaseră ei, ar fi putut învăța câteva lucruri de la Palpatine care i-ar fi putut fi de folos în viitoarea luptă împotriva lui.

Era prea periculos pentru prietenii lui să se afle în apropierea Senatului. Se duseră la ascunzătoarea secretă a lui Dexter Jettster, la sute de niveluri mai jos, pe Coruscant. Dacă Ferus nu se întorcea în acea zi, aveau să vină să-l caute.

Chestia era că tocmai evadase cu greu dintr-o închisoare Imperială. Nu voia să ajungă din nou într-una.

— Eu nu-mi încalc promisiunile, spuse Palpatine. Ți se va permite să pleci după ce vei auzi propunerea mea. Sper că o vei accepta, dar dacă nu, uşa va fi deschisă. Totuşi, nu mă îndoiesc că vei accepta.

Mai gândeşte-te. Ferus nu avea cum să ajute Imperiul. Dar, pentru moment, îşi ține gura închisă.

— Te voi lăsa să fii informat de Moff Tarkin, care a fost în contact permanent cu consilierul nostru Imperial de pe Sath.

Bărbatul înalt, cu pielea cenuşie şi părul negru, făcu un pas înainte.

— Am primit o cerere de pe o planetă numită Samaria prin intermediul consilierului nostru Imperial de acolo, spuse el. Conducătorul Samarian ne-a cerut să trimitem un emisar direct de la acest birou pentru a-i ajuta. Computerul lor central pentru sistemele oraşului din capitala Sath a fost infiltrat. În sistem a fost introdusă o eroare care a transferat informații personale de la un cetățean la altul într-un model aleatoriu – şi astfel a aruncat în haos serviciile bancare, medicale şi sociale. Nu numai atât, dar şi sistemele oraşului au funcționat defectuos. Cunoaşteți Samaria?

— Am auzit de ea, spuse Ferus. Nu am fost niciodată acolo. Ştiu însă că este o planetă deşertică, complet dependentă de tehnologie. Îmi imaginez că problema asta va duce în cele din urmă la defecțiuni sistemice majore.

— Excelent, spuse Palpatine. Ai imaginea în întregime. Deja există pericolul ca planeta să se prăbuşească în anarhie.

Tarkin continuă pe acelaşi ton laconic.

— Virusul a fost introdus atât de inteligent încât nimeni nu-şi poate da seama cum să-l distrugă. De fiecare dată când au încercat să o facă, acesta strica programele într-o altă secvență aleatorie. Dacă planeta trebuie să o ia de la capăt şi să colecteze informații despre fiecare cetățean, ar putea fi dezastruos.

Tarkin se dădu înapoi, momentul său în lumina reflectoarelor fiind încheiat. Părea o prezență atât de incoloră, şi totuşi, instinctele lui Ferus îi spuneau să se ferească de el.

— Înțelegi de ce am apelat la tine, Maestre Olin, spuse Palpatine. De când ai apărut, am avut ocazia să-ți citesc dosarul. Ai un trecut impresionant de când i-ai părăsit pe Jedi. Eşti cel mai bun din galaxie în materie de securitate informatică.

— N-aş spune că sunt cel mai bun.

— Eu aş spune.

Într-o viață anterioară, Ferus fusese un expert în sisteme informatice şi în codificarea identităților. Compania sa, Olin/Lands, ajutase ființele să dispară în vieți noi şi fusese expert în ştergeri de securitate şi în crearea de acte noi de identitate.

Putea ghici în ce probleme se afla planeta Samaria. Dar asta nu însemna că va fi un agent al Imperiului.

— Erai cel mai priceput din galaxie, continuă Palpatine. Nimeni altcineva nu a reuşit să rezolve această problemă. Sarcina ta va fi să urmăreşti sabotorul prin sistem şi să găseşti cheia care te va conduce la cel care a făcut asta. Apoi, Imperiul va putea readuce planeta la stabilitate. La urma urmei, stabilitatea este motivul pentru care a început Imperiul. Vom domni peste un număr de ani paşnici de neegalat. Şi vom întinde întotdeauna o mână pentru a ajuta orice planetă aflată în dificultate.

Şi dacă tu crezi asta, vei crede orice.

— Apreciez problema, spuse Ferus. Din păcate, nu vă pot ajuta.

Sub glugă, privirea întunecată pâlpâi.

— Este nevoie de mine în altă parte, continuă Ferus. Acum, din moment ce m-ați asigurat că uşa de ieşire este deschisă, îmi voi lua rămas bun.

— Dacă trebuie… Lăsați-l să plece, instrui Palpatine gărzile regale.

Ferus se îndreptă spre uşă. Aştepta în orice moment ca Gărzile să-l atace la ordinul lui Palpatine. Nu va ezita să-şi folosească sabia. Dacă ar fi trebuit să moară aici, ar fi făcut-o. Nu avea cum să se întoarcă în închisoare.

— Mai este un singur lucru la care ar trebui să te gândeşti, spuse Palpatine.

Ferus se opri, cu ochii pe uşă – şi pe libertate. Asta era. Trebuie să fi fost un prost dacă a crezut măcar pentru o secundă că Palpatine îl va lăsa să plece.

— Probabil că nu ai auzit veştile. Partenerul tău, Roan Lands, a fost arestat.

Ferus simți numele ca pe o înjunghiere în inimă. Partenerul lui. Prietenul lui. Roan. Cu toate astea, rămase cu fața la uşă. Nu voia să-i dea lui Palpatine satisfacția de a-i vedea fața.

— Împreună cu o cunoştință de-a ta, Dona Telamark.

Dona, care îl ascunsese când îl vânaseră soldații Imperiali. Care nu ceruse nimic şi îi dăduse totul. Era o femeie în vârstă, puternică şi robustă, care îşi iubea casa de la munte şi singurătatea. Gândul la ea într-o închisoare era sfâşietor.

— Amândoi, spuse Palpatine, ridicându-şi vocea, vor fi executați.

Ferus încercă să nu se cutremure.

— Pentru ce crimă? întrebă el.

— Conspirație împotriva guvernului de pe Bellassa.

Ce glumă. Guvernul de pe Bellassa se afla sub dominația Imperiului. Nimeni nu ar fi fost atât de prost încât să conspire împotriva lui.

Vocea lui Palpatine se strecură în urechea lui, groasă şi râncedă.

— Cu toate astea, dacă ai putea să te desprinzi de celelalte angajamente, aş putea cere clemență din partea guvernului Bellassan. Poate chiar grațiere.

Asta era – capcana.

Chiar aşa. La naiba. Era prins.

Se aşteptase la o capcană. Doar că nu se aşteptase să fie atât de personală.

Capitolul 2

Prins în capcană.

Intrase direct în ea.

Trebuise să accepte cererea lui Palpatine. Nu avusese de ales. Mergea furios pe holul care îl ducea în clădirea principală a Senatului. Nu-i venea să creadă că tocmai acceptase să lucreze pentru un Sith.

Se simțea dezgustat de el însuşi, dar nu vedea nicio cale de ieşire – nu dacă erau în joc viețile lui Roan şi Dona. Acum se îndrepta spre platforma de aterizare a Senatului, unde Palpatine îi aranjase o navă pentru transport.

Mulțimea obişnuită de consilieri Senatoriali, asistenți, droizi şi Senatori se învârtea în jurul lui. Droizii de lux BD-3000 pluteau în apropierea Senatorilor, strecurându-le complimente în urechi şi înfoindu-le mantiile. Era o privelişte pe care şi-o amintea bine din anii petrecuți pe Coruscant. Cu toate astea, nu mai simțea acelaşi sentiment de *discordie ocupată* pe care şi-l amintea din vremurile anterioare. Cândva se auzea doar zumzetul conversațiilor şi al argumentărilor. Acum erau grupuri de Senatori care mergeau cu pas de melc, cu robele bogate în culori strălucitoare. Gulerele lor – cu cât mai mari cu atât mai bine – erau din blană sau mătase rigidă şi le încadrau fețele lucioase şi bine hrănite. Erau urmați de şiruri de asistenți, îmbrăcați doar cu o nuanță mai puțin extravagantă decât şefii lor. Ferus văzu mai multe mostre de bogăție şi mai puține mostre de deferență. Nu părea să mai existe zumzetul ocupat al unei discuții importante. Senatul se schimbase, iar el nu voia să facă parte din asta.

O noutate în Senat era prezența constantă a droizilor căutători Prowler 1000. Aceştia puteau fi desemnați să urmărească orice individ. Era sigur că din momentul în care ieşise din biroul lui Palpatine, mişcările sale erau urmărite. Acum nu va mai avea nicio ocazie să ajungă la ascunzătoarea lui Dex. Nici măcar nu putea risca să-şi folosească comunicatorul. Trebuia să presupună că transmisiunile erau monitorizate. Cumva, trebuia să găsească o cale, odată ajuns pe Samaria. Nu putea avea încredere nici în unitatea de comunicații de pe navă. Era prins în capcană.

În față văzu un muncitor care curăța holul. Îmbrăcat într-o salopetă de un galben aprins, bărbatul se aplecase asupra vibromopului, punând cât mai puțină energie în munca sa. Părul său negru era acoperit de o cârpă pe care o înnodase în patru colțuri, iar el purta o mască de față, fără îndoială pentru a-şi proteja plămânii de faptul că inhala constant detergentul puternic. Legăna larg vibromopul, iar Ferus trebui să se ferească pentru a nu se împiedica de el.

— Îmi pare rău pentru asta, amice, spuse muncitorul, iar Ferus îşi dădu seama cu un şoc plăcut că era Clive.

— Văd că ți-ai găsit în sfârşit vocația, murmură Ferus. Se aplecă pentru a se preface că examinează un strop de detergent de pe pantaloni. I-au arestat pe Roan şi pe Dona.

Droidul căutător bâzâi pe deasupra capului, iar el plecă mai departe. La câțiva paşi văzu o cafenea, una dintre multele zone de luat masa ascunse sub arcadele de pe holurile principale ale Senatului. Un chelner ştergea cu buretele o masă, îmbrăcat în tunica gri pe care o purtau ospătarii. Acum că era atent, Ferus îl recunoscu imediat

pe Keets. Se opri la tejghea şi comandă o cană mică de suc. Rămase în picioare, sorbind-o, în timp ce coada înainta, ferindu-l momentan de droid. Keets se apropie pentru a stoarce buretele la chiuvetă, lângă Ferus.

— Mă îndrept direct spre Samaria, spuse Ferus în timp ce se întorcea.

Merse pe hol, trecu de colț şi văzu un băiat tânăr care vindea *Rezumatul Dosarelor Senatoriale*. Cu toate că droizii de cameră ai Senatului trimiteau transcrierile oficiale direct pe computerele Senatorilor, mulți dintre ei preferau încă să ia copii în format tipărit ale compendiului, care rezuma evenimentele unei zile, oră cu oră. De data asta, băiatul era Trever, cu părul albăstrui acoperit de o şapcă cu vizieră care îi umbrea fața. Ferus întinse mâna după fila de ziar.

— M-a şantajat să accept slujba, spuse el, aruncându-i lui Trever un credit.

Se prefăcu că citeşte rezumatul în timp ce mergea, apoi îl aruncă într-un coş de gunoi lângă o toaletă. Îşi flutură mâna peste senzor pentru a intra. Droidul îl urmă înăuntru. Era la fel de imposibil de îndepărtat ca şi balele de bantha.

Se opri să se spele pe mâini. Un ajutor îi întinse un prosop. Era Oryon, prietenul său Bothan. Oryon îşi strecurase corpul puternic într-o salopetă, iar coama sa luxuriantă într-o şapcă bine ajustată. Îşi uscă mâinile.

— Sistemele informatice au căzut pe Samaria, murmură el.

Apoi ieşi. Ştia că vor aduna fiecare informație până când vor avea o imagine completă a problemei sale. În ciuda situației dificile, îşi simțea inima plină. Era înconjurat de prieteni. Fiecare dintre ei era căutat de Imperiu. Fiecare dintre ei era în pericol prin faptul că se afla aici. Şi totuşi, erau aici.

Ferus ajunse la platforma de aterizare. Văzu un pilot care bea o cană de ceai lângă transportoarele personale opulente ale Senatorilor. Era un Svivreni zvelt, îmbrăcat în uniformă de pilot. Era Curran Caladian, cu fața lui blănoasă, pieptănată cu grijă, cu ochii strălucitori acoperiți de viziera de pe cască. Ferus trecu pe lângă el, prefăcându-se că admiră un iaht Nubian strălucitor, cu coca cromată.

Apropiindu-se, spuse:

— Voi merge în oraşul Sath. Să-i raportez unui consilier Imperial.

Merse mai departe. Singura din echipajul său pe care nu o văzuse era Solace, dar nu se aştepta să o vadă. Dintre toți prietenii lui, ea era cea mai căutată de Imperiu. Întreaga armată şi forțele de securitate Imperiale, precum şi poliția de pe Coruscant, erau în alertă pentru ea. Luptase într-o bătălie în lumea subterană a Coruscantului, încercând să protejeze grupul pe care îl adunase în cavernele oceanelor subterane. Doborâse personal escadroane întregi de soldați. Era cu adevărat prea periculos pentru ea să fie aici. Un ofițer Imperial îl întâmpină la navă şi îi spuse că toate coordonatele fuseseră deja introduse în computerul navigațional. Nava nu va avea nevoie de realimentare. Nu trebuia să se oprească la nicio stație spațială. Era aşteptat în Sath. Trebuia să aterizeze direct pe platforma de aterizare a primului ministru.

Ofițerul se întoarse în timp ce Ferus pornea spre rampă. Dintr-o dată, îl acostă un alt pilot.

— Să nu crezi că sari peste linia de alimentare cu combustibil, amice, spuse pilotul pe un ton răutăcios. Sunt aici de douăzeci de minute.

Era Solace. Se deghizase atât de bine încât nu credea că ar fi putut să o recunoască dacă nu ar fi spus ceva. Părea mai înaltă şi mai lată. Purta o cască neagră, mănuşi până la coate şi cizme înalte.

— Am toate informațiile, îi spuse ea repede. Îi voi duce pe Trever şi pe Oryon pe

Bellassa pentru a da de urma lui Roan şi Dona. Trever ştie cum stă treaba acolo. Keets şi Curran vor rămâne pe Coruscant şi vor căuta informații. Clive te va urma pe Samaria.

Ochii ei calmi şi întunecați se întâlniră cu ai lui pentru o clipă.

— Eu îi voi găsi pe Roan şi Dona. Îi voi aduce în siguranță.

Era o promisiune, de la un Jedi la altul. Nu o spuseră, dar privirile lor transmiseră acelaşi mesaj: *Fie ca Forța să fie cu tine*.

Ferus se întoarse şi urcă pe rampă. Câteva clipe mai târziu, nava ieşi pe culoarele spațiale. Se îndreptă spre inelul cu hipermotor şi apoi intră în hiperspațiu.

Capitolul 3

Samaria era o planetă din micul sistem Leemurtoo, într-o zonă strategică a Lumilor Centrale. După ce primi permisiunea de a ateriza, Ferus survolă oraşul Sath pentru a obține o vedere din aer.

Samarienii fabricaseră un golf imens care aduna canalele mari care traversau oraşul. De-a lungul marginilor golfului, inginerii construiseră degete de nisip alb care se întindeau în apa de culoare acvamarin, formând desene asemănătoare unor flori. Pe aceste degete se aflau cele mai exclusiviste clădiri, în principal reşedințe şi birouri pentru cei bogați. Clădirile aveau cupole care se întreceau în a atrage atenția, fiecare cu propriile culori bogate şi inserții metalice.

Complexul de clădiri care cuprindea curtea regală de pe Samaria ocupa o întreagă floare formată din zece petale lungi, cu clădiri albe şi strălucitoare construite din piatră sintetică. Ferus decise să ignore instrucțiunile primite pentru a ateriza pe platforma privată de aterizare a primului ministru al Samariei. În schimb, se îndreptă spre principalul port spațial din Sath. Putea oricând să pretindă că nu ştiuse nimic şi dorise să se familiarizeze cu oraşul pe cont propriu, înainte să fie informat de vreun funcționar Imperial sau guvernamental.

Logica cizmelor, aşa o numise Maestra sa, Siri Tachi. Însemna să pui picioarele pe pământ, să te uiți în jur şi să-ți faci singur o idee despre locul respectiv, în loc să te bazezi pe datele care ți se dădeau.

După aterizare, activă rampa şi primi o rafală de căldură din aerul uscat. Se îndreptă să se înregistreze la şeful docului, un Samarian care îi făcu semn să treacă.

— Ați fost deja autorizat. Portul spațial este închis pentru toate vehiculele, cu excepția celor cu înregistrare Imperială, spuse acesta.

Se întoarse la teancul de înregistrări de pe biroul său.

— Nu-mi vine să cred că trebuie să fac asta fără un computer, mormăi el.

— De ce nu aştepți până când datele sunt din nou funcționale? întrebă Ferus.

Samarianul îşi ridică privirea şi clipi din ochii săi albaştri blânzi.

— Dar atunci aş rămâne în urmă.

— Adevărat, spuse Ferus.

Recunoştea un birocrat dedicat atunci când vedea unul.

— Coboară cu turboliftul până la nivelurile oraşului. Dacă iei un taxi aerian, îți iei viața în mâinile tale. Culoarele spațiale sunt libere acum. Nu există niciun fel de control.

Ferus aprobă din cap şi se îndreptă spre turbolift. Coborî la nivelul principal al Sathului. Era un oraş cu trei niveluri, cu clădiri de diferite mărimi străjuind nivelurile străzilor principale. Dispus pe o grilă, avea numeroase modalități de navigare pentru pietoni, cu tuburi de lift, rampe mobile şi dispozitive care puteau transporta până la patruzeci de persoane în acelaşi timp. Toate pasarelele se aflau sub sisteme de răcire şi erau umbrite de soarele fierbinte. Multe clădiri erau conectate prin pasarele acoperite la diferite niveluri. Era posibil să parcurgi întregul oraş fără să ieşi afară. Fântânile fuseseră proiectate pentru a împrospăta aerul, dar acum erau închise, fără îndoială din cauza defecțiunii sistemului oraşului.

Ferus se deplasă când pe jos, când folosind un transportor cu repulsor. Văzu dezordine peste tot. Evident, defecțiunea sistemului afectase totul. Lumea era neliniştită, se agita, purta conversații anevoioase şi aştepta cu disperare la cozi lungi. Considerat extrem de avansat, sistemul de pe Sath nu folosea credite fizice, bazându-se pe computere pentru a înregistra fiecare tranzacție, de la o cană de ceai până la achiziționarea unui speeder. Acum existau cozi lungi la bănci, clinici şi puncte de distribuție a alimentelor. Locuitorii frustrați se înghesuiau pe străzi, bazându-se pe troc pentru a obține ceea ce aveau nevoie. Sistemele de iluminat erau la jumătate de putere. Ecranele video uriaşe care odinioară transmiteau ştiri şi informații erau goale. Căile aeriene erau îngreunate de trafic. Putea simți panica din aer. Era o societate pe punctul de a scăpa de sub control.

Ferus îşi încheie călătoria la un golf albastru-verzui întins. Urcă într-un feribot cu repulsor care îl duse la un sector mare, ca o floare, unde erau construite reşedințele guvernamentale. Căldura era ca o explozie în timp ce îşi croia drum pe bulevardul gol.

Ajunse la poarta palatului şi se opri în fața ecranului video, apoi îşi dădu seama că nu funcționa. Se uită în jur în căutarea unui buton pe care să apese sau a unui dispozitiv de comunicare pe care să-l activeze, dar întâlni doar peretele neted de piatră al porții. Apoi, aceasta se deschise şi privi în botul unei puşti blaster. Soldatul era îmbrăcat într-o uniformă de culoarea nisipului.

— Spuneți ce treabă aveți.

— Sunt Ferus Olin. Sunt aşteptat.

Soldatul verifică o înregistrare.

— Pe aici.

Ferus îl urmă până la intrarea în palat. Era o structură mare, albă şi întinsă, cu şapte cupole încrustate cu piatră de culoarea mării. Plăci uriaşe de piatră fuseseră tăiate şi aşezate într-un model izbitor pe podeaua intrării. Lămpile luminoase erau aşezate în globuri frumoase de sticlă albastră.

Ferus îl urmă apoi pe soldat într-o zonă de recepție care avea pe margine scaune lungi şi joase, cu perne tapițate. Rămase în centrul pardoselii de gresie, un mozaic al unei hărți a oraşului Sath. Privi în jos şi reflectă cât de fragil putea fi un oraş puternic.

Aşteptă un sfert de oră, până când îşi dădu seama că fusese pus în mod deliberat să aştepte. Era un mod destul de ciudat de a trata un emisar al Împăratului. Învățase cu mult timp în urmă – nu de la Siri, care putea fi atât de nerăbdătoare, ci de la Obi-Wan – că o parte din diplomație consta în a nu fi niciodată iritat că eşti lăsat să aştepți, ci în a folosi acest lucru în avantajul tău. Aşa că folosi timpul pentru a studia harta Sathului şi memoră principalele bulevarde şi districte. În sfârşit, uşile se deschiseră şi intră un bărbat înalt cu părul cărunt. Era îmbrăcat modest, într-o tunică şi pantaloni de culoare închisă, iar Ferus fu surprins când se prezentă ca fiind prim-ministrul Samariei, Aaren Larker. Se aşteptase la cineva îmbrăcat în haine bogate, cineva care să se potrivească cu aceste împrejurimi opulente.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptați, spuse Larker. Eram în conferință cu consilierul Imperial. Va sosi imediat. Presupun că ați fost informat pe Coruscant.

— Am fost informat de Împăratul însuşi, dezvălui Ferus.

— Consilierul Imperial Divinian se află aici pentru a supraveghea căutarea sabotorului, spuse Larker. Veți lucra îndeaproape cu el.

Ferus îşi înclină capul. Nu avea nicio intenție să lucreze îndeaproape cu cineva.

— Divinian, spuse el. Este cumva Bog Divinian, fostul Senator din Nuralee?

Larker aprobă din cap.

Ferus fu surprins. Îl întâlnise pe Bog Divinian înainte de Războiul Clonelor, când încă era Padawan. Bog fusese căsătorit cu o prietenă a lui Obi-Wan, Astri Oddo, dar Ferus le pierduse urma amândurora când părăsise Ordinul Jedi. Bog căzuse în dizgrație după ce conspirase pentru a prelua controlul Senatului de la Cancelarul Palpatine. Fusese dat afară din funcție şi disprețuit de propriul popor. Ce ciudat că Împăratul îi permisese să obțină un titlu atât de înalt, când Bog conspirase cândva pentru a-l detrona.

Uşile se deschiseră din nou. Acum Ferus realiză pe deplin de ce fusese lăsat să aştepte. Bog voia să se asigure că Ferus ştia că, deşi fusese trimis de Împărat, el era cel care conducea.

— Ah, spuse Bog, în semn de salut.

Întinse o mână, dar nu se mişcă. Ferus trebui să facă un pas înainte pentru a-l saluta. Bog era îmbrăcat în tunica gri pe care o purtau majoritatea funcționarilor Imperiali pentru a se asorta cu ținutele soldaților. Peste ea, aruncase o mantie de un albastru regal, brodată cu fir de aur. Îmbătrânise de când îl văzuse Ferus ultima oară, cu zece ani în urmă, la Jocurile Galactice. Părul îi era vopsit negru, iar fața îi era acum latră. Mijlocul i se îngroşase, iar părul i se subțiase.

— Ferus Olin, spuse el. Bine ați venit în Samaria. Sper că l-ați găsit pe Împărat în stare bună de sănătate.

Ferus nu credea că *sănătate bună* l-ar fi putut descrie în vreun fel pe Împărat, dar aprobă oricum din cap.

— Guvernul de pe Samaria ne-a cerut ajutorul, spuse Bog, încrucişându-şi mâinile şi adoptând o expresie gravă. Fireşte că Imperiul s-a grăbit să întindă o mână. Eu sunt acea mână, spuse el în mod amenințător.

Ceea ce înseamnă că eu sunt un deget, gândi Ferus. Dar îşi ținu gura închisă. Era important să-l țină pe Bog de partea lui, cel puțin pentru moment.

— Primul ministru, aici de față, pare să fi pierdut controlul planetei sale, continuă Bog pe un ton jovial. Nu-i aşa, bătrâne prieten?

Ferus văzu roşeața de enervare de pe fața lui Larker. Disprețul din tonul lui Bog arăta din nou clar cine era la conducere aici.

— Ce drăguț din partea dumneavoastră să mă ridicați la rangul de vechi prieten când ne cunoaştem de atât de puțin timp, spuse Larker pe un ton politicos.

Ferus se strădui să audă sarcasmul din el, dar nu putu găsi nicio urmă. Cu toate astea, ştia că se afla acolo.

— Un prieten la nevoie, într-adevăr, continuă Bog. Se întoarse şi i se adresă lui Ferus. Trebuia să aterizezi la palat, spuse el.

— Nu ştiam că am primit ordine, răspunse Ferus.

Bog se uită la el fără expresie pentru o clipă, apoi scoase un râset zgomotos.

— Chiar aşa! Tu nu eşti în armata Imperială! Aşa că presupun că are sens să respingi sfaturile celor care ştiu ce e bine. Culoarele spațiale sunt periculoase în Sath.

— Am mers pe jos, spuse Ferus.

Acest lucru atrase o privire neîncrezătoare din partea lui Bog.

— Pe căldura asta? Bănuiesc că nu ştiai că Samaria e o planetă deşertică!

Ferus începuse să se plictisească de încercările lui Bog de a-l pune la locul lui. Se întoarse spre Larker.

— Ați avut multe probleme cu încălcarea legii?

Uşurat că expertiza sa era consultată, Larker clătină din cap.

— Nu încă, dar bineînțeles că este îngrijorător. Până acum, populația face tot ce poate în situația asta dificilă.

— Da, văd că au pus la punct un sistem de troc, spuse Ferus.

— Lucrăm la stabilirea unor valori aprobate de guvern, spuse Larker. În acest fel, totul va fi clar, iar lumea îşi va putea da seama cum să obțină hrană şi combustibil. Aceasta este cea mai importantă sarcină a noastră în acest moment. Sabotorul nu a lăsat nicio urmă în sistem. De fiecare dată când încercăm să reparăm ceva, altceva se defectează. Într-o zi avem mijloacele de transport în funcțiune, sau culoarele spațiale monitorizate, iar în următoarea vor fi din nou scoase din funcțiune.

Ferus aprobă din cap.

— Am mai văzut acest tip de eroare înainte. Dacă sabotorul a fost suficient de inteligent, poate fi extraordinar de dificil de reparat.

— Sunt sigur că vom reuşi să o rezolvăm, spuse Bog, evident supărat că fusese lăsat în afara conversației. Atunci vom avea totul sub control.

Totul sub controlul lui, îşi dădu seama Ferus. Acesta avea să fie un test pentru Bog. Ferus va rezolva problema, Bog va primi laudele, va urca în ierarhia Imperială şi va fi adevărata putere pe planetă. Era un plan transparent şi lucrul amuzant era că, deşi Ferus şi Larker erau amândoi conştienți de el, Bog încă mai credea că planul său era învăluit în mister.

Nu e nimic mai rău, gândi Ferus, *decât un prost care este convins de istețimea lui*.

Dar nu putea să-l subestimeze pe Bog. Ştia din experiență că ceva combinație între agresivitate şi ambiție putea face o ființă periculoasă. Mai ales cu toată puterea Imperiului în spatele său.

Acum Ferus îşi dădea seama de ce fusese trimis. Nu era vorba de a ajuta o planetă – nu că ar fi crezut asta de la bun început. Prezența lui Bog aici şi modul în care îl trata pe Larker arăta clar: era vorba de preluarea Samariei. Dacă Ferus repara sistemul central de calculatoare, le dădea Imperialilor soluția de a controla complet planeta.

Capitolul 4

Portul spațial din oraşul Ussa de pe Bellassa era controlat îndeaproape de Imperiu. Toate sosirile şi plecările erau monitorizate. Din moment ce Trever era căutat pe planeta sa natală, trebuia să sosească cu acte de identitate false.

Mulțumesc stelelor şi planetelor, gândi Trever, pentru Dexter Jettster. Se dovedise a fi un aliat crucial pentru ei. Era membru al celor *Şterşi* de pe Coruscant, unul dintre cei care îşi şterseseră complet identitatea pentru a se ascunde de securitatea Imperială. Dex locuia acum în *Districtul Portocaliu* de pe Coruscant, având acces la cei mai buni hoți de identitate pe care îi putea oferi planeta... şi asta însemna ceva.

Lui Dex îi luase mai puțin de o oră să adune ceea ce aveau nevoie. Le dăduse documente, credite şi o garderobă – tot ce aveau nevoie pentru a se da drept un grup care călătorea pe Bellassa pentru renumitele sale tratamente spa. Solace urma să fie o femeie bogată, Trever fiul ei, iar Oryon garda lor de corp.

Spre surpriza lui Trever, Solace cea strictă fusese de acord cu şiretlicul, îmbrăcând cu plăcere mantia împodobită cu blană şi cizmele de culoarea aurodiului ale unei femei bogate.

— Uneori e mai bine să nu te furişezi când intri prin efracție, spuse Solace. Fă cât de mult zgomot poți şi nimeni nu se mai gândeşte la tine.

Acum, Solace se afla în vârful rampei navei spațiale cu fuzelaj cromat pe care Dex o împrumutase pentru ei de la un prieten bogat. Era strălucitoare în bogata ei haină de chaughaine[1] rubiniu. Gulerul de blană neagră se desfăcea în jurul feței ei unghiulare. În loc de războinica neîngrijită cu care erau obişnuiți, acum arăta izbitoare şi regală. Trever purta o şapcă strânsă, făcută dintr-un material scump care îl mânca.

Nu îşi putu reprima un tremur nervos în timp ce aşteptau să fie înregistrați de securitatea Bellassană. La urma urmei, era căutat pe această planetă. Furase o sanie antigrav şi se dăduse drept spălător de rufe pentru a-l putea elibera pe Ferus dintr-o închisoare Imperială. Imaginea lui fusese captată pe un ecran video. Imperialii puteau deveni sensibili în legătură cu astfel de lucruri. Dex se asigurase că era bine deghizat. Purta şapcă, iar o vizieră mare îi acoperea ochii şi cea mai mare parte a nasului – o modă printre tinerii bogați de pe Coruscant.

Solace creă agitație în jurul ei, ordonând ofițerilor de securitate să se grăbească şi chiar chemând un caporal să-i care geanta. Se impuse rapid ca o prezență care trebuia liniştită. Ofițerii de securitate se grăbiră să le rezolve înregistrarea, grăbindu-i în fața rândului şi apoi verificându-le rapid actele de identitate în raport cu lista lor cu cei căutați de Imperiu. Trever încercă să pară plictisit, ca şi cum ar fi fost obişnuit să fie răsfățat şi să fie trecut prin securitate.

Funcționarul se uită peste legitimațiile lor cu un ochi sceptic.

— Sunteți aici pentru tratamentele spa? N-ați auzit de tulburări?

— Am venit aici pentru odihnă, nu pentru tulburări, spuse Solace cu aroganță. Şi intenționez să o găsesc. Nu am de gând să las nişte răzvrătiți să se interpună între mine şi tratamentele mele de masaj cu sare-laser.

---

[1] Chaughaine – material folosit la fabricarea hainelor, inclusiv a pelerinelor, halatelor şi puloverelor.

Oficialul le returmnă documentele.

— Doar să nu ieşiți singură.

— Pentru asta am garda de corp, răbufni ea.

Au fost lăsați să plece.

Inima lui Trever se împiedicase în pieptul tânărului. Nu era vorba doar de teama de a fi prins. Era vorba de faptul că se afla din nou pe Bellassa. Când îşi părăsise planeta natală, nu-şi dorise niciodată să se întoarcă. Să se îmbarce pe nava lui Ferus fusese o modalitate de a scăpa de un loc care îi aducea numai amintiri urâte. Mama, tatăl şi fratele său muriseră aici. Când fuseseră o familie, fuseseră mereu împreună, mergând la concerte în sălile Ussei şi în aer liber sau jucând laserball în numeroasele parcuri. Aproape orice colț putea să-l izbească brusc cu o amintire. Îi făcuse plăcere să facă parte din piața neagră, pentru că asta însemna că putea să stea într-un sector care nu-i era familiar, aventurându-se rar în cartierele pe care le cunoştea.

Dar aici era aerul şi lumina Bellassei şi îi erau la fel de familiare ca propria piele. *Acasă*. Se luptă cu acest concept, dar iată că era real. Un alt ofițer de securitate se grăbi să le cheme un taxi aerian. Urcară în el, iar Solace îi spuse şoferului să îi ducă la *Eclipse*, cel mai exclusivist hotel din Ussa. Trever trăise în Ussa toată viața lui şi nu intrase niciodată acolo.

Când ajunseră la hotel, serviciul extraordinar continuă. Bagajele lor fură luate imediat, iar înregistrarea fu realizată în câteva secunde. În curând păşeau într-un turbolift din oțel transparent care îi duse la etajul 2002. Trever scoase un țipăt de neîncredere imediat ce fură lăsați singuri. Acum vedea din plin Bellassa. În această zi fără nori, putea vedea clar cele şapte lacuri, drumurile şerpuitoare şi clădirile roz şi albastre în lumina moale şi clară.

— Putem rămâne aici pentru totdeauna? întrebă el.

Glumea, bineînțeles. Dar, în adâncul sufletului său, simțea o legătură cu această lume. Nu fusese greşit să plece, dar simțea că greşise stând departe.

— Doar o zi, spuse Solace. Poate mai puțin, dacă îşi dau seama că numărul de cont pe care l-am dat este fals. Dex a spus că mai avem cam opt ore până când va apărea gol.

— Să ne mişcăm, spuse Oryon.

— Ce, fără room service? întrebă Trever cu un zâmbet.

Se schimbară în haine mai puțin vizibile şi luară turboliftul înapoi la parter, ieşind pe o uşă laterală. Trever îi conduse pe bulevarde. Oraşul său natal, Ussa, se schimbase în scurtul timp în care fusese plecat. Forțele Imperiale se înăspriseră puternic după ce întregul oraş se ridicase în rezistență pasivă împotriva lor. Trupele de şoc se aflau pe fiecare stradă. Controalele de securitate erau instalate la colțuri.

Trecură pe lângă o cafenea unde Trever şi familia lui obişnuiau să meargă în weekenduri. Ospătarul obişnuia să-i dea dulciuri speciale. Acum, ofițerii Imperiali se înghesuiau la cele mai bune mese… Se uită în altă parte.

— E o privelişte jalnică, spuse Oryon.

Trever ridică din umeri.

— Oricum, nu a fost niciodată partea mea preferată a oraşului.

Oryon îi aruncă o privire rapidă cu ochii lui negri pătrunzători. Trever ştia că nu-l păcălise deloc.

Îşi continuară drumul, Trever conducându-i pe străzile şerpuitoare. Era uşor să te rătăceşti în Ussa dacă nu erai nativ. Prezența trupelor de şoc devenea din ce în ce

mai puțin frecventă şi, deşi câțiva droizi căutători treceau din când în când pe deasupra lor, probabil că erau puşi pe supraveghere generală, căci zburau mereu mai departe. Erau codificați să intimideze mai degrabă decât să urmărească.

Trever îi conduse pe Solace şi pe Oryon spre ascunzătoarea *Celor Unsprezece*, celebrul de acum grup de rezistență. Toată lumea de pe Bellassa ştia despre *Cei Unsprezece*, dar nu mulți ştiau cum să-i găsească. Erau numiți după grupul de bază care începuse mişcarea de rezistență la scurt timp după declararea sfârşitului Republicii. Roan şi Ferus fuseseră doi dintre fondatorii săi.

Imperialii se mişcaseră rapid pentru a stabili o garnizoană pe Bellassa, iar obiecțiile localnicilor fuseseră întâmpinate cu opresiune feroce şi arestări în masă. Numărul inițial de unsprezece membri ai grupului crescuse până când acum se zvonea că ar fi fost de ordinul sutelor. Tatăl lui Trever o cunoscuse pe Arnie Antin, un medic care îi trata pe membrii *Celor Unsprezece*. Trever fusese unul dintre puținii cărora li se permisese să intre în ascunzătoarea lor. Ştia că tatăl şi fratele său s-ar fi alăturat *Celor Unsprezece* dacă nu ar fi fost uciși de Imperiali în timpul unui protest paşnic.

Cei Unsprezece îşi aleseseră ascunzătoarea cu grijă, dar nu era departe. Cartierul era la fel ca toate celelalte, nici prea aglomerat, nici prea pustiu. Casa lor semăna cu celelalte case de familie din cartier.

— Asta e tot? murmură Solace în timp ce se apropiau. Suntem în mijlocul unui cartier obişnuit.

— Tocmai asta e ideea, spuse Trever. Ussanii au o loialitate incredibilă unul față de celălalt. *Cei Unsprezece* depind de asta. Chiar dacă un vecin ar bănui ceva, ar muri înainte să-i trădeze.

— Cum ajungem înăuntru? întrebă Oryon.

— Intrăm prin spate.

Trever îi conduse printr-o poartă care, în mod surprinzător, era descuiată. Drumul îi duse spre o zonă pavată din spate, cu o masă şi scaune. Dincolo de zona de şedere era un zid fără uşă. Trever rămase în fața lui timp de câteva secunde lungi.

— Ce faci? întrebă Solace.

— Le permit să mă vadă. Arnie Antin mă cunoaşte. Şi Wil, de asemenea. Mă vor lăsa să intru, chiar şi cu doi străini.

— Încrederea Ussanilor, spuse Oryon.

— Exact.

O parte din perete alunecă înapoi şi văzură o rampă care cobora. Deschiderea era suficient de mare pentru un speeder. Îl urmară pe Trever în timp ce cobora, şi se treziră într-o mică zonă de aşteptare pentru vehicule. O uşă de la capătul celălalt se deschise şi o femeie drăguță, de vârstă mijlocie, cu părul alb tuns scurt şi ochi negri, înaintă zâmbind.

— Trever. Ai dispărut. Trebuie să-mi fac mereu griji pentru tine?

— Îmi pare rău, doctore Antin. Am decis să mă îmbarc şi să văd galaxia.

Arnie clătină din cap.

— Ei bine, poate că nu este o idee atât de rea, având în vedere cum stau lucrurile aici. Mă bucur să văd că eşti bine.

— Eu şi prietenii mei suntem aici pentru a-i ajuta pe Roan şi Dona.

— Aşa am bănuit şi eu. Avem nevoie de ajutor. Intrați.

Arnie îi conduse înăuntru, într-o mică încăpere interioară. Wil stătea la un ecran de date. Trever văzu că monitorizase curtea din spate şi strada, cel mai probabil pentru

a se asigura că nu fuseseră urmăriți.

— Unde sunt ceilalți? întrebă Trever, uitându-se în jur.

— Ne-am desființat pentru moment, zise Wil. S-au împrăştiat în oraş. Imperialii nu au reuşit să supună complet Ussa, dar opresiunea se înrăutăţeşte pe zi ce trece. Sunt hotărâți să controleze planeta. Aşa că avem mult de lucru.

Se uită la Solace şi la Oryon cu o curiozitate politicoasă.

— Ce vă aduce în Ussa? întrebă el.

Trever îi prezentă pe Solace şi pe Oryon.

— Am auzit că Roan şi Dona au fost arestați, spuse el. Ne-a trimis Ferus. El e bine, dar nu poate veni.

— Aveți vreo veste despre locul unde i-ar fi putut duce pe Roan şi Dona? întrebă Solace.

— Nu prea multe, iar ceea ce ştim nu este bun, raportă Wil. Ştim că au fost luați la bordul unei nave. Am auzit zvonuri prin intermediul rețelei noastre de spionaj că nava serveşte ca centru de detenție şi, de asemenea, ca sală de judecată – astfel încât prizonierii politici să nu fie judecați pe planetele lor natale sau chiar oriunde ar putea obține sprijin. Ei sunt judecați şi condamnați în spațiu, apoi sunt duşi direct pe o lume închisoare. Imperiul poate pretinde un proces echitabil, dar ține totul sub tăcere.

— Planul este ca nava să călătorească în mod constant prin galaxie, preluând prizonieri politici, explică Arnie. Toate sursele noastre lucrează la asta, dar nu avem nicio idee despre locația ei actuală.

Trever simți cum îi cade fața. Dacă Roan ar fi fost pe Bellassa, ar fi găsit o modalitate de a ajunge la el. Dar galaxia era un loc mare.

— Ştiți de unde a plecat nava? întrebă Solace.

Wil aprobă din cap.

— Principala platformă de aterizare Imperială. Au modernizat un cargobot Corellian YT de transport. Se numeşte *Adevărata Justiție*.

— Există o singură cale de a o găsi, spuse Solace. Trebuie să ne infiltrăm pe platforma de aterizare şi să obținem acces la sistemul lor de urmărire.

Dintr-o dată, ecranul lui Wil începu să bipăie. Toată lumea se uită la el alarmată. O echipă de soldați mărşăluia pe mijlocul străzii, desprinzându-se în grupuri de câte cinci pentru a cerceta fiecare casă.

— Căutare din casă în casă, explică Wil. O nouă politică. Aleg la întâmplare sectoare ale oraşului. Doar un ghinion. Se întoarse spre Arnie. Va trebui să punem în aplicare planul de abandonare.

Arnie aprobă din cap, iar Wil se întoarse spre ceilalți.

— Vă vom scoate de aici, dar avem câteva proceduri de urmat.

— Putem să vă ajutăm? întrebă Solace.

— Mulțumim pentru ofertă, dar vom termina în exact cincizeci de secunde. Am cronometrat totul.

Trever privi cum Wil atinse rapid ecranul de date, oprind toată căldura şi lumina din casă. Arnie se grăbi să arunce nişte cearşafuri mari peste mobilă pentru a le proteja de praf.

— Sperăm să-i păcălim, îi spuse ea lui Trever. Vor crede că proprietarii sunt plecați.

Wil închise casa în doar câteva secunde. Apoi ezită pentru o clipă.

— Trebuie să şterg fişierele de pe calculator, spuse el. Trebuie să lăsăm totul la

vedere, ca să pară că nu avem nimic de ascuns. Cu un oftat, apăsă tasta care ştergea informaţiile de pe calculatorul casei. Singurul lucru care va rămâne vor fi tranzacţiile normale.

Trupele de şoc se aflau la următoarea casă. Urmau să ajungă în mai puţin de un minut. Se grăbiră să coboare înapoi pe rampă spre hangar. Totuşi, în loc să ia unul dintre speedere, Wil accesă un panou ascuns în perete. Acesta alunecă înapoi şi aşteptă ca ceilalţi să treacă prin el. Se aflau într-un tunel mic. Podeaua era înclinată în jos şi apoi făcea o curbă bruscă.

— Vom ieşi pe strada din spatele casei, murmură Wil. Când vor intra în casa noastră, nu vor găsi nimic.

— Peretele fals din spate nu-i va face să devină suspicioşi? întrebă Solace.

— Doar dacă îl vor găsi. Trebuie doar să sperăm că nu vor deveni suficient de suspicioşi încât să verifice în spate.

Ajunseră la un alt perete gol. Wil îşi flutură mâna peste un senzor ascuns. Peretele alunecă înapoi şi se strecurară rapid afară, în după-amiaza gri şi rece. Se aflau pe o alee care trecea prin spatele unei mici platforme de aterizare pe care o împărţea cartierul. Wil le făcu un gest, iar ei îl urmară în hangarul pustiu.

— Ţinem un vehicul aici, pentru orice eventualitate, spuse el. Cred că este o idee bună să ieşim din acest sector.

Tocmai se îndreptau spre vehicul când apărură brusc cinci soldaţi din trupele de şoc. Liderul îşi întoarse capul.

— Identificaţi-i, ordonă el cu o voce metalică.

— Ce ar trebui să facem? murmură Arnie. Să ne croim drum cu o cacealma?

— Dacă vă găsesc cu persoane din afară, asta v-ar putea compromite, spuse Oryon.

— Nu este permisă vorbăria, se răsti soldatul.

Restul trupelor de şoc se îndreptară spre ei.

— Mă pot ocupa eu de asta, spuse Solace.

— Este o întreagă echipă, spuse Arnie.

— Nu vă faceţi griji, nu glumeşte, spuse Trever.

Trupele de şoc îşi ridicară blasterele. Solace se mişcă. Întinse o mână şi Forţa îi izbi de primii doi soldaţi, aruncându-i pe spate. Ceilalţi fugiră spre grup, dar Solace se mişca deja, învârtindu-şi sabia de lumină într-un arc curat care îi decapită pe cei trei dintr-o lovitură. Lansă o lovitură cu piciorul, se feri, apoi se întoarse într-un cerc complet şi îi doborî pe lider şi pe soldatul rămas.

Wil zâmbi.

— Nu ne-ai spus că eşti un Jedi.

Solace îşi prinse sabia la loc la centura utilitară.

— Nu m-aţi întrebat.

— Să plecăm de aici, spuse Arnie. O altă echipă va apărea în curând.

Se înghesuiră cu toţii în speeder.

— Ar trebui să staţi ascunşi o vreme, spuse Wil, ieşind din hangar şi îndepărtându-se de soldaţii care căutau din casă în casă. Când îi vor găsi pe soldaţi, vor bloca oraşul.

— Bun sfat, dar nu avem timp să ne ascundem, spuse Solace. Du-ne la platforma Imperială de aterizare.

Capitolul 5

Ferus se afla de câteva ore în centrul de calcul al sistemelor oraşului. Încăperea zumzăia de la panourile complicate şi de ecranele de date, toate controlate de un droid uriaş cunoscut sub numele de *Platforma-7*. Era o variantă a unui computer droid BRT, mare cât o cameră, construit special pentru a conduce Sath. Aici era urmărit tot ceea ce avea legătură cu funcțiile oraşului – culoarele spațiale, lămpile luminoase, fântânile şi parcurile publice, rețeaua electrică, sistemele de credit ale tuturor afacerilor. Când centrul funcționase fără probleme, făcuse ca viața şi munca în Sath să fie uşoare. Acum, când funcționa defectuos, era aproape imposibil de urmărit unde şi ce mergea prost. Bog rămăsese doar pentru o perioadă scurtă de timp, nerăbdător ca Ferus să rezolve problema. Se plictisise repede şi plecase, cu o poruncă cordială de a-l contacta imediat ce ar fi găsit problema.

Ferus nu era acum mai aproape de a afla de unde provenea virusul decât fusese la sosire. Se holba la ecranele de date cu codul lor de streaming, cu ochii arzând. Se aşteptase la isteține, dar dăduse peste ceva diabolic. De obicei, hoții de computere nu se puteau abține să nu lase amprente, mici excentricități de cod pe care le puteai urmări dacă ştiai ce să cauți. Unele duceau spre fundături, dar în cele din urmă reuşea să urmărească codul până la sursă. Nu şi de data asta. Ferus se îndepărtă de consolă şi închise ochii. Asta era o chestiune în care Forța nu-l putea ajuta. Avea sentimentul că nu procedează cum trebuie. Nu putea folosi niciuna dintre vechile sale metode.

Trebuia să gândească într-un mod nou. *Motivul*. De ce ar fi vrut cineva să distrugă un oraş întreg?

Primul lucru la care s-a gândit a fost că ar fi încercat să fure o sumă mare de credite din Banca Oraşului, unde se înregistrau toate tranzacțiile şi se depozitau toate averile. Dar acea zonă fusese verificată. Nu se făcuse nicio încercare. Se întrebă dacă vreun cetățean ar fi încercat să scape de plata impozitelor mari pe care majoritatea Sathanilor le plăteau pentru a trăi într-o societate care funcționa atât de bine, în care toate nevoile le erau satisfăcute. Dar dacă ar fi fost aşa, nu exista nicio modalitate de a o urmări. Împreună cu înregistrările de naşteri şi decese, registrele de impozite erau un dezastru. Poate că vinovații încercau să ascundă ceva. Poate că era vorba de răzbunare. Ferus se învârti pe scaun, încercând să gândească.

Fără cunoştințe detaliate despre societatea Sath, nu putea să înțeleagă motivele emoționale. Era reticent să meargă pe această cale până când nu era nevoit. Mai degrabă ar fi preferat să atace problema de la sursă.

Dintr-o dată, o idee îl făcu să se ridice brusc în picioare. Se gândi o clipă, apoi tastă un interval de date, cerând înregistrările oraşului pentru achizițiile de vehicule.

Verificând, computerul răspunse. Nu conta care era motivul. Oricine ar fi făcut asta trebuia să plece de pe planetă. Ferus avea o bănuială. Imperiul închisese portul spațial în timp record. Dacă sabotorul intenționase să plece, dar fusese prins pe Sath?

Dacă avea noroc, numele de înregistrare ar fi apărut. Natura aleatorie a virusului însemna că unele sisteme încă funcționau, atâta timp cât nimeni nu le verifica. Avea la dispoziție câteva secunde, asta era tot.

În câteva minute, pe ecranul de date apăru o listă lungă de nume. Ferus apăsă

butoanele pentru a o imprima, dar ca răspuns, pe ecranul său apăru: *Ne pare rău, nu se poate*. Era acelaşi răspuns pe care îl primise toată dimineața. În acest moment, îşi imagina că auzea regret în tonul blând şi plăcut al computerului.

Trebuia să memoreze numele, şi încă repede.

Bog îşi băgă capul pe uşă.

— Vreun progres?

— Nu, răspunse Ferus scurt.

Citi numele, încercând să le memoreze. Era asemănător cu un exercițiu de la Templu, când era Padawan. Dar se temea că mintea lui fusese mai ascuțită când era băiat. Distrat, trecu din nou prin listă. Bog intră şi citi peste umărul lui.

— Registrele de solicitare a înregistrării cererilor de cumpărare a vehiculelor? Ce legătură are asta cu problema noastră?

Numele începură să se strecoare şi să alunece în afara ecranului, un semn sigur că, deşi reuşise să le acceseze, o altă parte a sistemului era acum în pană.

— Nimic, şi totul, îi spuse Ferus lui Bog. Trebuie să verific fiecare componentă a înregistrărilor din oraş pentru a vedea dacă pot găsi virusul ascuns.

Numele dispărură brusc, iar ecranul se goli. Ferus apăsă câteva taste. *Sistemul de livrare a deşeurilor la nivelul întregului oraş funcționează defectuos*, anunță ecranul.

Fața lui Bog se făcu de un roşu aprins.

— Ar trebui să repari sistemul, nu să-l înrăutățeşti!

Ferus ridică din umeri, iar Bog plecă. Tânărul se întoarse de la haosul de coduri de pe ecran. Avea numele în minte. Acum, tot ce trebuia să facă era să le verifice încrucişat. Dar nu putea să o facă aici.

Sări de pe scaun şi se îndreptă spre uşă, fluturându-şi mâna peste senzor în timp ce se mişca, astfel încât sări prin uşile şuierătoare când acestea se deschiseră, surprinzându-l pe soldatul de afară. Acesta îşi reveni.

— Îl voi contacta pe Bog Divinian pentru dumneavoastră, domnule. Tocmai a plecat. Pot să...

— Nu e nevoie, spuse Ferus. Mă voi întoarce.

Ieşi din imensul complex de management Sath şi viră pe unul dintre bulevardele principale. Deşi Sath era un oraş plin de locuitori, acum era familiarizat cu aspectul său. Platforma principală de aterizare se afla la mai puțin de un sfert de kilometru distanță. Simțea droidul căutător în spatele lui, fără îndoială urmărindu-l, dar nu-i păsa. Va veni un moment când va renunța la supravegherea sa, dar nu venise încă.

Sări în turbolift şi apăsă senzorul pentru platforma de aterizare. Ieşi şi îl găsi pe acelaşi oficial Sathan în biroul de înregistrare. Copia nume de pe foile de stivuite pe birou.

— Pleci deja? Nu te învinovățesc.

— Am nevoie de nişte informații. Ziua în care a lovit sabotorul, spuse Ferus. Când Imperialii au închis portul spațial. Câți erau programați să plece?

— Trei sute douăzeci şi şapte, spuse el, fără să-şi ridice privirea.

— Câți au depus cerere de rambursare a taxei de plecare? Ați făcut un tabel?

— Aproape toți.

— Pot să văd?

Funcționarul scotoci printre hârtii şi îi înmână un teanc lui Ferus. Acesta le răsfoi rapid. Descoperi imediat numele celor care nu depuseseră cerere de rambursare a impozitului mare de plecare. Restituirea era o sumă considerabilă de credite. Nu

mulți ar fi refuzat şansa de a o primi.

Memoră cele cinci nume. Încă o oprire şi ar fi fost sigur. Mulțumindu-i oficialului, se grăbi să se întoarcă în turbolift. Coborî la nivelul principal. Acolo urcă pe o rampă mobilă care îl propulsă înainte. Simțea prezența droidului căutător în spatele lui.

Ferus luă rampa până în centrul oraşului. Apoi coborî şi se întoarse spre dreapta, unde o structură albă strălucitoare se profila, lungă şi joasă. Acesta era locul în care Sathanii îşi jeleau morții. Intră înăuntru.

Lămpile incandescente erau roşii şi uşor stinse, iar aerul era parfumat cu ierburi. Mausoleul nu era deservit de personal, ci se baza pe nişte ecrane de date uriaşe pentru ca cei care intrau să găsească numele celor dragi pe pereții curbați şi sculptați complex. Prin introducerea numelui, apăreau informații despre persoana iubită şi se puteau lăsa mesaje. Ecranele de date nu funcționau. Dar numele erau aranjate în ordine alfabetică, aşa că Ferus putu să parcurgă pereții curbați, căutând o potrivire cu oricare dintre cele cinci nume pe care le memorase. O găsi la litera F. Acolo era, Quintus Farel, aşa cum crezuse. Quintus Farel apăruse în două locuri – pe lista celor care solicitaseră o cerere de înmatriculare pentru achiziționarea unui vehicul şi pe lista celor care nu solicitaseră rambursarea taxei de plecare. Dacă Quintus cumpărase un crucişător stelar şi plănuise să plece, planurile sale fuseseră zădărnicite. Dar nu se deranjase să ceară o rambursare. Toate acestea nu erau foarte interesante, cu excepția faptului că Quintus Farel era mort. Murise cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, la vârsta de doi ani. Un teribil accident de speeder. Părinții lui muriseră şi ei. Numele lor erau alături de al lui, în mausoleu. Cineva îi furase numele şi datele de identificare.

Era un mod obişnuit de a obține un pseudonim. Găseşti un nume care a fost deja înregistrat şi era mai uşor să falsifici documentele de identitate. Un număr de securitate ar fi fost deja emis. Sabotorul lovise mai întâi în registrele personale – registrele de naşteri şi decese. Crezuse că urmele îi vor fi acoperite de haosul care urmase. Dar, prin compararea înregistrărilor de pe platforma de aterizare – pe care un birocrat prea zelos le păstrase cu grijă pe foi tipărite, fără ca sabotorul să ştie – cu înregistrările din mausoleu, care erau păstrate gravate pe piatra sintetică, Ferus găsise primul indiciu.

— Te-am prins, murmură el.

Înainte să plece, făcu o pauză. Cu cât îl lăsa mai mult timp pe droidul căutător să-l urmărească, cu atât le-ar fi oferit mai multe informații lui Bog şi Imperiului. Voia să-l găsească el însuşi pe sabotor, apoi să decidă ce să facă. Trebuia să se asigure că nu preda planeta controlului Imperial. Trebuia să spere că Solace şi Oryon vor reuşi să-i găsească pe Roan şi Dona şi să-i elibereze înainte să fie nevoit să facă o alegere.

Ieşi din nou în stradă. Simți căutătorul pândindu-l de sub acoperişul curbat al clădirii. Dintr-o dată, un skyhopper[2] coborî în fața lui.

— Un taxi aerian, domnule?

Era Clive. Ferus păşi în interiorul vehiculului.

— Am de pierdut un droid căutător, spuse el.

— Sunt cu mult înaintea ta, amice. Eşti supravegheat de droizi de când ai plecat din palatul ăla nebun. Hai să-l scăpăm pe ciudat.

Clive apăsă puternic pe motoare. Ferus simți cum stomacul i se strânge în timp

[2] Skyhopper – aerospeeder proiectat să funcționeze în atmosfera unei planete. Era utilizat în mod obişnuit ca navă de agrement sau utilitară şi era adesea pilotat la curse de către piloții din teritoriile de pe Inelul Exterior.

ce înainta prin traficul de pe culoarul spațial.

— Trebuie să trecem de podurile astea de pe canal, apoi putem urca, spuse Clive, virând pentru a evita o navă de transport care se ferea de un taxi aerian.

Culoarul spațial era plin de trafic. În lipsa semnelor, era un câmp liber pentru toți. Din păcate, cetățenii din Sath nu credeau în încetinirea vitezei.

Ferus era lipit de scaun.

— Asta e o nebunie.

Clive chicoti.

— Nu-i aşa că e grozav?

Căutătorul ținea pasul cu ei. Clive vira brusc spre stânga, aproape intrând în coliziune cu o navă mare de transport aerian.

— Oops, tot uit de lipsa mea de vizibilitate la tribord. Bătu pe ecranul de navigație. Chestia aia continuă să apară şi să dispară.

— Grozav.

— Fii atent la tribord, vrei?

Ferus aruncă o privire peste umăr.

— Este un autobuz aerian...

Clive împinse violent skyhopperul spre dreapta, trecând pe sub autobuz la câțiva centimetri.

— L-am văzut! zise el în defensivă când Ferus îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Ai grijă la...

— Mă descurc, spuse Clive, scufundându-se până aproape de suprafață. Uau, ce distractiv e!

— Căutătorul...

— Oh, da. Clive trase de comenzi şi țâşni pe o alee, apoi se uită în sus. Am ceva spațiu deasupra capului...

— Nu este suficient!

Ferus văzu doar o bucățică mică de cer între un grup de turnuri de deasupra capului. Clive ambală motoarele, iar skyhopperul țâşni cale de câțiva kilometri în câteva clipe. Trecură prin spațiul dintre clădiri, atât de aproape încât skyhopperul chiar se zgârie de una dintre ele. Vehiculul se cutremură, dar Clive nu făcu decât să meargă mai repede. Păreau să iasă din spațiul respectiv ca un dop dintr-o sticlă. Ferus ar fi putut jura că văzuse vopseaua desprinzându-se de pe carcasa skyhopperului.

Sub ei, căutătorul se izbi de partea laterală a unuia dintre turnuri. Luă foc şi căzu spre suprafață.

— Ți-am spus că e loc! chicoti Clive.

Ambală motorul şi mai mult, până când ajunseră în atmosfera superioară.

— Încotro, domnule? întrebă el.

— În districtul *107*, răspunse Ferus. Şi bagă viteză.

— Muzică pentru urechile mele, spuse Clive.

Capitolul 6

Într-un birou din complexul Senatului de pe Coruscant, un bărbat zvelt îmbrăcat în negru apăsă pe comanda pentru datapadul său. Acesta se ridica din centrul biroului său lustruit şi înclină ecranul la un unghi precis pentru vizualizare.

Senatorul Sano Sauro era nerăbdător, dar oricine ar fi tras cu ochiul în biroul său nu şi-ar fi dat seama. Stătea liniştit la birou, cu mâinile strâns încrucişate în faţa lui. Ura să fie lăsat să aştepte, iar Bog Divinian îl făcea să aştepte. Era obositor să ai un partener atât de neglijent, dar Bog îşi avea rostul lui.

Se întoarse şi privi artefactul care atârna suspendat într-un cub de oţel transparent. Îşi permise să simtă o tresărire de satisfacţie în faţa obiectului lovit, un mâner rupt de sabie de la un Jedi căzut. Durosul care i-l vânduse îi spusese că îi aparţinuse lui Mace Windu, dar Sauro nu avea cum să verifice acest lucru. Îi plăcea doar să-şi imagineze că era adevărat.

Îi urâse pe Jedi toată viaţa lui. Privilegiul lor, aroganţa lor. Îl adusese pe unul dintre ei la proces – acel băiat odios, Obi-Wan Kenobi, care mai târziu devenise un general atât de important. Şi el era mort acum. Iar Sauro era în viaţă. Mai în vârstă, dar încă în formă excelentă, datorită atenţiei acordate regimului alimentar şi a vizitelor la spa la fiecare şase luni. Nu era stilul lui să accepte decrepitudinea bătrâneţii umane.

Era acum unul dintre cei mai puternici Senatori din cercul intim al Împăratului, un confident şi consilier. Îşi făcuseră alianţa cu ani în urmă, după tentativa lui de preluare a postului de Cancelar. Palpatine îl chemase în biroul său după dezastru, când fuseseră măcelăriţi atât de mulţi Senatori. Sauro plănuise exact cum să se eschiveze de responsabilitate. Dădea vina pentru tentativa de asasinat pe Granta Omega, desigur, un conspirator care mersese mult mai departe decât pretindea el că ştiuse. Se aşteptase la o cenzură din partea Cancelarului, poate la o arestare, deşi nu existau dovezi concrete. În schimb, lui Sauro i se oferise postul de adjunct. Era limpede, spusese Palpatine, că Sauro cunoştea întrebuinţarea puterii. Îi va oferi o platformă pentru a-şi exercita acest dar. Şi o făcuse.

În spatele scenei, mituise, pedepsise, flatase şi manipulase. Acum el era puterea nevăzută din spatele lui Palpatine. Împăratul era plin de cicatrici hidoase după tentativa de asasinat a lui Mace Windu, dar Sauro nu îl subestima. Puterea lui personală nu se diminuase. Problema era noul său executant. Darth Vader apăruse de nicăieri. Sauro îl simţea ca pe un electroşoc în coasta sa. Vader stătea între el şi Împărat, iar el nu putea permite asta. Vader îşi consolida puterea, planetă cu planetă, sistem cu sistem. Aducea guvernele în genunchi. Numele lui era deja rostit cu teamă. Sauro nu ştia de unde venise Vader, dar ştia că nu era un politician. Nu ştia cum să-şi croiască drum printre blocurile puternice şi alianţele strategice. În cele din urmă, asta avea să-l doboare. Era doar un golan.

Palpatine avea nevoie de cineva cu eleganţă şi subtilitate. Cineva ca el. Sauro credea în comploturi atente. Nu acţiona în grabă. Trebuia să-l depăşească pe Vader, dar asta îi va lua timp. Ar putea dura ani de zile. Dar va aştepta. Dacă Vader se dovedea a fi executantul Împăratului, Sauro va fi strategul lui. În cele din urmă îi va demonstra lui Palpatine că el ar trebui să fie al doilea la comandă, nu Vader. Trucul era să afle ce

trebuia să facă pentru a-l impresiona pe Împărat. Trebuia să depăşească ceea ce făcuse în trecut. Trebuia să anticipeze. Nu să răspundă la nevoile de ieri, ci la cele de mâine.

Era bun la asta.

În sfârşit, comunicatorul său emise un semnal. Hologramа miniaturală a lui Bog se teleportă pe biroul său. Bog se înclină.

— Totul decurge conform planului, bun prieten.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă Sauro.

Bog era întotdeauna vag. Părea să creadă că, dacă nu era pus în genunchi, putea fi văzut ca fiind minunat de eficient.

— Jediul este sub supraveghere. Senzorul s-a lipit de cizma lui când a făcut un pas înainte pentru a mă saluta, aşa cum am plănuit. Din nefericire, droidul căutător care îl urmărea – pentru că eu cred în întăriri – a avut un accident nefericit. S-a izbit de o clădire. Traficul pe culoarele spațiale este dezordonat din cauza acestei situații...

— Idiotule, s-a izbit de o clădire pentru că aşa a vrut Jediul, spuse Sauro. Nu a fost un accident. Dacă are un senzor în cizmă, la ce-ți trebuie un căutător? Îl vei repera indiferent ce face. Urmăreşte-l doar cu ajutorul senzorului. Unde este?

— În districtul 107. Este în zona de nord-vest a oraşului...

— Nu-mi pasă unde este – vreau să ştiu dacă a găsit ceva!

— Greu de ştiut, spuse Bog.

— E treaba ta să ştii, spuse Sauro iritat. Află.

Întrerupse brusc comunicarea. Trebuia să-l monitorizeze mai atent pe Bog. Sauro însuşi nu ajunsese unde se afla astăzi subestimând un Jedi, chiar şi un Jedi ratat ca Ferus Olin.

Îşi apropie datapadul, apoi bătu pe taste. Nu-şi asuma niciun risc. Se îndoia că Ferus Olin urma ordinele Împăratului fără să aibă propriul plan. Sauro puse un cod secret în fişierele sale. O capcană bine pusă la punct. Dacă cineva ar fi încercat să aibă acces neautorizat, ar fi aflat imediat.

Nimănui nu trebuia să i se permită să intervină în planurile sale.

Capitolul 7

Wil şi Arnie îi lăsară pe Solace, Trever şi Oryon pe o faleză cu vedere spre hangarul Imperial şi platforma de aterizare adiacentă. Din cauza numărului mare de vehicule şi de trupe necesare pentru garnizoană, acesta fusese construit la periferia oraşului Ussa, pe o câmpie pustie care se întindea spre poalele munților. Solace, Oryon şi Trever stăteau întinşi, privind traficul de jos.

— Dacă reuşim să ajungem la spațiul de aşteptare pentru transporturile cu speedere, putem intra pe uşa hangarului, spuse Solace. Nu este folosit atât de mult.

Lui Trever, i se părea că era folosită la fiecare câteva minute. Era stilul unui Jedi să spună că ceva era uşor când era atât de clar imposibil.

Solace îi oferi unul dintre rarele ei zâmbete.

— Văd că te îndoieşti de mine.

— Nu mă contrazic niciodată cu tine sau cu Ferus, spuse Trever. Ce rost are?

— Bună filozofie. Solace îşi scoase cablul lichid din centura utilitară. Gata?

Oryon aprobă din cap.

— Îl voi lua pe Trever.

Grozav. Următorul lucru pe care Trever îl făcea, era să stea agățat de spatele puternic şi lat al lui Oryon şi să cadă prin aer, cu vântul şuierându-i pe la urechi. Aterizară pe pământ cu o bufnitură. Aici erau ascunşi de bolovani şi şerpuiră rapid printre ei până când ajunseră aproape de uşa hangarului. Doi soldați din trupele de şoc discutau lângă intrare. După o clipă, se întoarseră amândoi să intre înăuntru.

Acum, dădu Solace semnalul. Alergară cei câțiva metri de teren liber. Trever îi urmă, aşteptându-se ca în orice moment să fie aruncat în aer. Dar ajunseră în siguranță lângă zid. Solace aruncă o privire după colț, în interiorul hangarului. Apoi făcu un semn şi se strecură înăuntru. Trever o urmă. Hangarul era conectat la docurile care se întindeau pe toată lungimea structurii. Arcuri din duroțel țineau în poziție acoperişul retractabil din plastoid. Se opriră în spatele unui încărcător de echipamente şi scrutară spațiul. Locul era ocupat în principal de droizi de muncă de clasa a cincea. Încărcătoarele binare erau ocupate cu mărfurile. Droizii de marfă mutau containere mai mici din duroțel, pline cu arme. Droizii de luptă se ocupau de securitate.

— De aceea au câştigat, spuse Oryon. Uită-te la locul ăsta. Sunt atât de eficienți încât pot construi asta în cel mai scurt timp.

— Totuşi, au făcut economii, spuse Solace. Sistemul de andocare este învechit, fără conducte de combustibil spre hangarele individuale.

Oryon privi deasupra capului.

— Nu există nici protecție automată împotriva incendiilor.

— De ce să se deranjeze? Îşi pot permite să piardă droizi şi soldați din trupele de şoc.

— Trebuie să ajungem la un port de date, spuse Oryon.

— Cel mai bine ar fi ca ei să nu ştie că am intrat, spuse Solace. Aş putea să elimin droizii, dar…

— Ceea ce ne trebuie este o diversiune, spuse Trever.

— Sigur, fu de acord Oryon. Dar care?

Trever aruncă o privire în jurul hangarului. Un grup de droizi de muncă foloseau o unealtă de sudură pentru a repara un speeder lovit. Scânteile zburau în timp ce se învârteau neobosiți în jurul lui. Lângă ei se aflau un depozit de combustibil şi o sanie antigrav parcată. Un droid energetic se afla în apropiere, generatorul său zumzăind în timp ce reîncărca mai mulți droizi de marfă mai mici.

— Dă-mi 30 de secunde, spuse Trever.

Folosind speederele şi navele pentru a se adăposti, alergă spre droizi. Când ajunse la o distanță potrivită de recipientele de depozitare a combustibilului, băgă mâna în centura sa utilitară. Modificând cu grijă o încărcătură alfa, o aruncă spre primul recipient. Mica explozie fu acoperită de zgomotul hangarului.

Încărcătura făcu o mică gaură în container, iar combustibilul începu să se scurgă. Formă un mic pârâu care şerpui spre scântei. Trever se dădu înapoi încet, apoi se repezi spre Solace şi Oryon. Simți explozia în spate. Îl ridică prin aer şi îl trânti pe permacretă, simțind cum aerul îi părăsea corpul.

— Galactic, icni el.

Se rostogoli şi se puse la adăpost. Droizii convergeau spre foc. Neavând echipament automat de protecție împotriva incendiilor sau furtunuri, erau nevoiți să se strecoare înainte şi înapoi între stațiile de pompieri şi flăcări. Droizii de muncă se întoarseră pentru a monitoriza situația, dar confuzia îi copleşi. Oryon era deja în mişcare, sărind spre portul de date. Solace se mută să îl păzească în caz că era văzut. Trever decise să rămână unde se afla. Privi degetele lui Oryon cum zburau peste taste.

Ceva îl alertă, o licărire în colțul ochiului. Era un droid de securitate, care încerca să-i localizeze poziția. Trever întinse mâna după o încărcătură de la centură, dar Solace îl văzuse deja pe droid. Sărise şi îl tăie în două cu sabia ei. Şi uite aşa, fuseseră reperați.

Droizii de securitate se rotiră şi avansară, trăgând asupra lor. Oryon fugi de la portul de date, Solace acoperindu-i retragerea cu sabia ei. Se mişca ca vântul şi apa, fără nicio urmă de efort. Sabia ei era un cerc de lumină care se rotea. Trever aşteptă, ştiind că Oryon şi Solace vor veni după el. Aşa şi făcură, alergând rapid, blasterul lui Oryon trăgând, iar sabia lui Solace arcuindu-se şi mişcându-se. Trever aruncă câteva jumătăți de încărcături alfa şi apoi fugi.

Solace le făcu semn şi intrară într-o navetă mică. Oryon sări în spatele comenzilor. Trever sări spre tunul laser. Trase asupra droizilor, în timp ce Oryon pornea motoarele şi ieşeau din hangar, pornind spre atmosferă. În câteva clipe, platforma de aterizare era un punct pe suprafața planetei. O dâră subțire de fum cenuşiu marca locul unde se afla focul.

— Am atras prea multă atenție, spuse Oryon.

— Nu aveam ce face, răspunse Solace. Ai obținut vreo informație?

— Nu suficiente, spuse Oryon. Locația navei este codificată şi nu am avut suficient timp să o sparg. Am aflat ceva interesant, totuşi – nava este proiectul de casă al unui Senator pe nume Sano Sauro. Există o legătură directă de comunicare între biroul său şi vehicul.

— N-am auzit niciodată de el, spuse Solace. Stau departe de politica Senatului.

— Face parte din cercul intim al Împăratului, spuse Oryon. Un caracter urât. Poate că Keets şi Curran ne pot ajuta cu ceva date.

— O să le trimit informațiile, spuse Solace, scoțându-şi comunicatorul.

— Îmi pare rău că nu am putut obține mai mult, spuse Oryon.

Trever se uită prin cabină.

— Nicio problemă. Cel puțin avem o navă frumoasă.

— Nu mai putem face nimic în acest moment, spuse Solace. Va trebui să ne jucăm de-a v-ați ascunselea cu Imperiul pentru o vreme. Vom vedea cu ce ne pot ajuta Curran şi Keets.

Capitolul 8

Atmosfera din ascunzătoarea lui Dex era tensionată. Dexter Jettster îi lăsase în cele din urmă pe Curran şi Keets singuri în birou, neputând să le mai suporte certurile. Treceau în revistă fişele de informații despre orice legătură între Samaria şi Senat sau Imperiu, şi mergea greu. Existau o mulțime de informații de studiat, dar nicio legătură care să iasă în evidență. Căutările îi oboseau atât pe Keets, cât şi pe Curran. Amândoi trebuiau să facă ceva, iar asta părea o pierdere de timp.

După ce Solace îşi terminase scurta ei cerere, Curran închise comunicatorul. Apoi îl fixă pe Keets cu privirea lui ascuțită şi pătrunzătoare, iar nasul îi tresări.

— Ce am mai făcut acum?

Keets aruncă o hârtie mototolită de la o brioşă muja pe grămada de foi de pe masa lui, apoi îşi şterse firimiturile de pe tunică.

— Era cât pe ce să ratăm comunicarea. Comunicatorul ar trebui să fie disponibil în orice moment.

— Ți l-am dat!

— După ce l-ai căutat. L-ai pierdut sub grămada aia.

— Adevărat. Dar l-am găsit din nou. Niciodată nu-mi dai destul credit. Keets îi zâmbi lui Curran. Vrei şi restul brioşei mele?

— Nu... vreau... restul brioşei tale. Curran articulă fiecare cuvânt. Vreau să fii responsabil.

— Ți-am tot spus să nu spui cuvântul ăsta cât timp sunt eu în cameră. Ce au spus? întrebă Keets.

Curran suspină. Se aşeză mai bine pe un scaun, după care îndepărtă câteva firimituri.

— Nu au putut localiza nava, dar au descoperit o legătură interesantă. Sano Sauro este în legătură de comunicare cu nava.

Keets fluieră.

— Asta este interesant. Este legătura noastră cu Bog Divinian. Este un protejat al lui Sauro. Crezi că pregătesc ceva pe Samaria?

— Fără îndoială. Dacă putem afla ce, am putea să-l ajutăm pe Ferus şi să obținem informații cruciale şi pentru Solace şi Oryon.

Keets se uită la masa lui dezordonată.

— Ştiam că există un motiv pentru care mă uit prin aceste registre Senatoriale. De fiecare dată când Divinian, acel fiu de bantha pompos, face o mişcare, Sauro este undeva în fundal.

— Sauro l-a smuls din anonimat şi l-a adus înapoi la putere, spuse Curran. Îşi netezi blana de pe obraji cu mâinile, un gest pe care îl făcea atunci când gândea intens. Divinian s-a ridicat repede, dar nu este nimic mai mult decât un *animal de povară*. De ce ar avea Sauro nevoie de aşa ceva?

Keets făcu un gest spre grămada de foi, făcând jumătate din ele să sară de pe masă.

— Bantha Bog nu este singurul lui animal de povară. Mai are o mulțime alții. Keets se gândi un moment în timp ce privea grămada de pe podea. La început am

crezut că Sauro pur şi simplu nu are o judecată bună. Protejații lui sunt cele mai seci capete pe care le-ai văzut vreodată. Găseşte o ființă, bărbat sau femeie, care a fost crescută cu bogăție şi nu a făcut nimic cu ea, împinge-o în poziții de putere...

— Şi apoi controlează-le fiecare mişcare, spuse Curran. Tu eşti de fapt cel care are puterea, nu ei.

— A ales personal consilieri Imperiali pe cel puțin zece planete din Nucleu, din câte ştiu eu, spuse Keets.

— Dar cum ne ajută asta cu Samaria?

— Nu ne ajută... încă, spuse Keets. Dar este genial, dacă te gândeşti la genul acela de geniu malefic. Sauro a reuşit să se înregimenteze în cercul intim al lui Palpatine. Acum îşi consolidează puterea în afara acestuia. Pun pariu că se va ciocni cap în cap – sau ar trebui să spun cap în cască – cu Vader în cele din urmă.

Dexter Jettster îşi băgă capul mare în cameră. Două dintre mâinile sale făcură un gest.

— Ați încetat să vă mai luați la bătaie ca nişte câini de luptă nek sau ați găsit ceva?

— Doar un complot pentru a cuceri galaxia, spuse Keets.

Curran suflă scurt, zburându-şi blana de pe față.

— Sano Sauro selectează consilieri Imperiali şi îi trimite pe planete strategice din Lumile Centrale. De asemenea, a înființat o navă numită *Adevărata Justiție*, un fel de tribunal ambulant pentru prizonierii politici. Acolo sunt ținuți Roan şi Dona.

— Bine – găsirea lor este primul pas. Dex îşi mângâie bărbia cu una dintre cele patru mâini. Crearea unui sistem pentru judecarea prizonierilor politici este o mişcare inteligentă. Asta i-ar da acces la orice informație despre mişcările de rezistență.

— Şi este consilier special la noua academie unde încep să se pregătească piloți şi ofițeri, zise Keets. Are câte un deget într-o mulțime de plăcinte Imperiale neplăcute.

— Peste câțiva ani, va avea conducători planetari şi ofițeri loiali lui, precum şi toți Senatorii pe care îi are în buzunar, spuse Curran.

— Întrebarea este dacă Palpatine ştie ce pune la cale? întrebă Keets.

— S-ar putea să ştie, s-ar putea să nu-i pese, spuse Dex cu perspicacitate. Îl va lăsa pe Vader să se ocupe de el dacă trebuie să scape de el. Între timp, Sauro ajută Imperiul. Dar cum îi ajută asta pe prietenii noştri?

— Ştim că este în comunicare permanentă cu *Adevărata Justiție*, spuse Keets. Aşa că, cel puțin, putem trimite coordonatele către Solace.

— Să pătrundem în dosarele lui de la Senat? întrebă Dex. Voi doi sunteți bine cunoscuți acolo. Ați scăpat o dată, dar să vă strecurați într-un birou Senatorial va fi mai greu. Zackery se ocupă încă de securitate.

— Zackery! Vechiul meu prieten, spuse Keets. Am avut multe certuri când eram reporter. Am fost dat afară din clădirea Senatului de el de mai multe ori decât pot număra.

— Nu este nimic de râs, îl sfătui Dex, încruntat. Mai multă putere nu a făcut decât să-l facă mai rău. Acesta este un joc periculos, prieteni.

— Singurul pe care îl putem juca, răspunse Keets.

Capitolul 9

Cea mai mare parte a populației din Sath locuia în clădiri înalte, unele luxoase, altele nu. Clădirea pe care o căuta Ferus se afla undeva la mijloc. Era construită cu vedere spre un canal, iar o platformă mare de aterizare încorona un hangar din apropiere.

— Un loc decent, dar ce căutăm aici? întrebă Clive în timp ce urcau în turbolift.

— Toate vehiculele care solicită plecarea trebuie să înregistreze o adresă la platforma de aterizare, răspunse Ferus.

— Deci crezi că persoana care foloseşte identitatea lui Quintus Farel este aici?

— Nu. Cred că cel care i-a vândut crucişătorul este aici. Cred că a putut să folosească adresa fostului proprietar pentru că încă nu fusese schimbată în sistem.

— Nu mi-am dat seama ce minte pentru detalii ai, Ferus.

— Este o abilitate veche.

— Probabil că te-a făcut popular.

— M-a făcut să fiu plictisitor.

Ferus apăsă butonul de alertă al uşii unui apartament de la etajul cincizeci. Rămase în fața ecranului de securitate. Într-o clipă, o voce țiui din difuzorul de lângă el.

— Ce este?

— Sunt aici pentru a vă pune câteva întrebări despre un crucişător pe care l-ați vândut acum câteva săptămâni, spuse Ferus.

— Dacă există probleme cu el, nu este treaba mea, se răsti vocea. Când l-am vândut, era într-o stare excelentă.

— Nu, nu sunt probleme. Poți să deschizi uşa? Ar fi mai uşor să vorbim față în față.

Urmă o ezitare, apoi uşa alunecă şi se deschise. O femeie tânără stătea în fața lor, cu halatul din mătase strălucitoare înnodat strâns în jurul taliei. Îi privi pe Ferus şi pe Clive de sus în jos.

— Bine, iată fața mea. Ce este?

— Am câteva întrebări despre persoana căreia i-ați vândut crucişătorul. Quintus Farel.

— Atunci întreabă. Ți se pare că am toată ziua la dispoziție pentru asta?

— L-ai cunoscut pe Quintus Farel?

— Nu eşti din Sath, nu-i aşa? Cine se întâlneşte cu cineva în oraşul ăsta? Am pus un anunț electronic, acest Quintus a răspuns, am făcut schimb de detalii, eu am primit creditele în conturi, Quintus a primit nava. Am cumpărat-o pentru o călătorie spațială romantică, dar prietenul meu a plecat, dinko nenorocit. Oricum, cine vrea să călătorească în galaxia asta acum? Sunt trupe de şoc oriunde mă uit.

— Ai vorbit vreodată direct cu Quintus?

— O dată. Am parcat crucişătorul într-un spațiu eronat, din greşeală, aşa că nu l-a putut găsi. Am uitat să îl mut. Să mă dea în judecată. Aşa că am primit un apel pe comunicator de la Quintus, cred că se temea că îl voi înşela. Nu a fost vina mea, vecinul meu a parcat pe locul meu, şopârla de maimuță.

Dintr-o dată, lui Ferus îi veni o idee.

— Eşti sigur că Quintus era bărbat?

Ea ridică din umeri.

— Vocea era gravă şi părea modificată electronic. Domnul *Secrete*. Tot ce m-a interesat a fost transferul de credite în contul meu.

Ferus nu obținea prea multe informații de la femeie. Clive îi aruncă lui Ferus o privire care spunea: *Lasă-mă să preiau eu*. Apoi puse o mână pe cadrul uşii şi zâmbi.

— Văd că eşti atentă la lucruri. A menționat Quintus unde se duce?

Femeia îşi dădu ochii peste cap.

— De ce ar fi făcut asta? Şi de ce mi-ar păsa? Ia-ți mâna de pe uşa mea.

Clive se îndreptă, fără să mai încerce să-şi exercite farmecul.

— Cât de lungă este raza de acțiune a navei tale?

— Nu are hiperpropulsie, dacă asta întrebi. Dar era rapidă. Îmi place să merg repede… Am terminat?

Ferus suspină.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Descurajați, el şi Clive se întoarseră şi porniră înapoi spre turbolift.

— A fost cea mai nepoliticoasă femeie din galaxie sau sunt nebun? murmură Clive în sinea lui.

— Nu eşti nebun.

Apoi o auziră chemându-i.

— Băieți?

Se întoarseră spre ea.

— Tocmai m-am gândit la un lucru, spuse femeia. Convorbirea prin comunicator a venit de la *Turnurile Fântânii*.

— De unde ştii?

— Ei bine, mecanismul de blocare era activat, aşa că nu a apărut nicio adresă. Dar complexul *Turnurile Fântânii* este nou. Frumos loc, aş vrea să pot locui acolo, dar sunt blocată în gaura asta. Acesta înconjoară *Fântâna celor Şapte Minerale*, în districtul 300.

— Dar dacă adresa a fost blocată…

— Nu am terminat. *Fântâna celor Şapte Minerale* are un ceas cu acorduri – la fiecare jumătate de oră, acesta bate primele trei acorduri ale imnului Samarian. Asta am auzit. Aşa că bănuiesc că Quintus locuieşte în *Turnurile Fântânii*. Pentru că a fost destul de supărat pe mine şi a spus că trebuie să meargă din nou până acasă fără navă.

— Aş putea să te sărut, îi spuse Clive femeii.

— Nu e tentant, spuse ea, închizând uşa.

Ferus apăsă pe senzorul turboliftului.

— Şi acum? întrebă Clive. Dacă acest loc, *Turnurile Fântânii*, seamănă cu orice altă clădire din Sath, are sute de apartamente.

— Şi un hangar alături, dacă avem noroc. Crucişătorul spațial va fi parcat într-un spațiu numerotat, spuse Ferus. L-am prins.

Turboliftul coborî, oprindu-se din când în când pentru a lua mai mulți pasageri. În timp ce oprea în hol, iar pasagerii coborau, Ferus îşi puse mâna pe brațul lui Clive pentru a-l încetini înainte să iasă în urma lor.

— Ce este? întrebă Clive după ce pasagerii ieşiră.

— Am un sentiment ciudat în legătură cu asta, spuse Ferus.

— Forța aceea a ta?

Ferus aprobă din cap.

— Suntem urmăriți. Sunt sigur de asta...

— Am pierdut droidul căutător. Clive făcu câțiva paşi în hol. Ferestrele de sticlă din podea până în tavan ofereau o privelişte asupra canalului, străzii şi cerului. Nu văd pe nimeni acolo...

Ferus merse înainte cu precauție. Apoi se opri. Ridică un picior, apoi pe celălalt. Îşi trase cizma pe podeaua de piatră şi auzi un zgomot uşor de clic.

— Un senzor, spuse el. Este pe talpa cizmei mele.

Clive se ghemui.

— Deştept. Se îndreptă. Dar noi suntem mai *deştepăcioşi*.

— Ăsta nu e un cuvânt.

— Sigur că este. Haide.

Ieşiră din clădire apoi ezitară, privind traficul aerian care trecea.

— Ăla, spuse Clive, arătând spre un speeder cromat strălucitor care venea în trombă pe banda spațială, tăind calea altor vehicule în timp ce vira.

— Exact la ce mă gândeam.

Ferus sări cu Forța până la cupola care acoperea holul. Ezită, echilibrându-se pe margine. În timp ce speederul se apropia, smulse senzorul de pe cizmă şi îl trimise învârtindu-se. Senzorul se conectă de partea din spate a speederului. Într-o clipă, speederul dispăru după o curbă.

Ferus sări înapoi la sol, făcând o întoarcere în timp ce cobora.

— Ce te mai dai mare, spuse Clive.

— Haide, spuse Ferus. Cred că mai avem cam o oră până când Bog îşi va da seama. Ei bine, cunoscându-l pe Bog, s-ar putea să avem mai mult de atât.

Se îndreptară rapid spre skyhopper şi decolară. Rămaseră pe culoarele spațiale pe durata scurtei călătorii, iar Ferus avu parte de o altă cursă cu peripeții. Se bucură să vadă *Turnurile Fântânii* ridicându-se în peisajul oraşului.

Turnurile erau construite la marginea oraşului, departe de golful larg de culoare acvamarin. Erau patru turnuri zvelte şi fiecare avea câte un hangar alăturat, aproape la fel de înalt. Hangarele conțineau platforme de aterizare în aer liber la fiecare douăzeci de etaje. Trei dintre turnuri erau finalizate, iar unul era pe jumătate construit, hangarul său fiind doar o coajă. Nivelurile superioare ale clădirii erau pline de schele şi grinzi expuse.

Aterizară în apropierea fântânilor, care acum erau uscate. Clive intră în primul hangar şi parcat skyhopperul. Apoi începură procesul anevoios de verificare a numerelor de înmatriculare ale vehiculelor. În cele din urmă, găsiră vehiculul la nivelul cincizeci şi opt. Ferus aruncă o privire în interiorul cabinei de pilotaj.

— Clive, uită-te la asta, strigă el.

Clive îşi apăsă fața pe bula cabinei de pilotaj.

— Uau, un panou de control. Ce surpriză!

— Nu, pe scaunul pasagerului.

Clive se uită din nou.

— Este un lasou laser.

— O jucărie. Ferus se încruntă. Nu credeam că va fi implicat un copil.

Ferus avea un gust rău în gură.

Ceva nu părea în regulă. Nu se simțea bine de când pusese piciorul pe această planetă. Era manipulat. Era sigur de asta. Dar de ce? De ce îl alesese Palpatine pentru această misiune? Ferus avea o idee destul de bună despre abilitățile sale, dar ştia că nu era singura ființă din galaxie care putea ajuta cu această problemă.

Cu cât se apropia mai mult de găsirea sabotorului, cu atât devenea mai neliniştit.

— Poate că nu asta este nava, spuse Clive.

— Ba da, asta este, spuse Ferus. O simt. Şi uite – are nişte noroi frecat pe numerele de înmatriculare pentru a încerca să le ascundă. Este un truc vechi, dar funcționează.

Ferus privi spre turnul de apartamente, gândindu-se. Ştia că Solace îl va contacta imediat ce îi va salva pe Roan şi Dona. Până atunci, trebuia să continue să meargă mai departe, să urmărească pas cu pas până când îl va găsi pe sabotor. Dacă îl va preda sau nu Imperialilor era o altă întrebare – una la care spera că nu va trebui să răspundă.

Capitolul 10

Chiar şi în toiul nopții, Senatul nu se închidea niciodată complet. În timp ce Keets şi Curran îşi croiau drum pe holurile tăcute, treceau pe lângă echipele de curățenie care nu le aruncau nici măcar o privire, pe lângă asistenții Senatoriali cu ochi obosiți, cocoşați peste ceştile lor de ceai tare, şi pe lângă Senatori, strălucitori în mantiile lor de operă, care se opreau după o seară în oraş pentru a lua dosare pentru ziua următoare.

Dar biroul lui Sano Sauro era întunecat.

Keets folosi un dispozitiv ingenios pe care i-l împrumutase Dex. Acesta se potrivea în palma mâinii sale, făcându-l imperceptibil în timp ce îl apăsa pe panoul senzorilor. Cu câteva semnale sonore, dispozitivul sparse codul, iar uşa se deschise.

— Cu siguranță mi-aş fi dorit să am asta când proprietarul mă tot încuia afară din apartament, spuse Keets în timp ce îl strecura în buzunar.

— De ce făcea asta?

Keets păşi pe uşă.

— Oh, un mic amănunt numit neplata chiriei. Proprietarii sunt nişte creaturi sensibile.

Se strecurară ca nişte umbre în biroul interior al lui Sauro.

— E un tip ordonat, spuse Keets, uitându-se în jur. Nu am încredere în nimeni atât de îngrijit.

— Nu mă interesează caracterul lui în acest moment, spuse Curran, trecând spre birou. Doar dosarele lui.

Keets îl urmă într-un ritm mai lent, în timp ce verifica colecția de obiecte a lui Sauro, inclusiv coarnele curbate de culoarea sângelui, care se ridicau de pe marginile biroului său.

— Obicei vechi, prietene. Jurnalist de investigații. Uneori învățam mai multe din ceea ce se afla în biroul cuiva decât din dosarele sale. Cum ar fi ăsta.

Keets se opri în fața a ceea ce părea a fi o sculptură, singurul obiect decorativ din încăpere. Era un obiect metalic cu o crăpătură pe mijloc, suspendat într-un mic câmp repulsor într-un cub din oțel transparent.

— Ce este? întrebă Curran în timp ce căuta butonul de eliberare a portului de date.

— Un mâner de sabie de lumină. Keets îl înconjură încet. Îi urăşte pe Jedi. Păstrează simbolul înfrângerii lor în biroul lui, chiar în fața ochilor, ca să-l poată vedea în fiecare zi.

Curran găsi butonul. Ecranul de date se ridică din mijlocul biroului. Apoi parcurse rapid fişierele.

— Codificate.

— Fireşte. Permite-mi. Keets alunecă în scaun şi bătu la tastatură. Am intrat.

— A fost rapid.

— Totul stă în încheietura mâinii. Keets tastă cu măiestrie o frază. O să caut în toate fişierele care au fost deschise recent... Ce e asta?

— Ce este *ce*?

— O notă pe care Sauro i-a trimis-o lui Palpatine. Blah blah blah, *Excelența voastră, Imperialitatea voastră*, ca de obicei... Dar aici. Promite rezultate pe Samaria. *Responsabil personal pentru rezultate*, spune el . . . . bla, mai multe prostii, şi – stai. Aici. Spune: *şi vor fi veşti despre un interes profund al dumneavoastră care coincide de mult timp cu al meu*. Ce ar putea însemna asta?

— Nu ştiu, spuse Curran. Dar hai să ne concentrăm asupra *Adevăratei Justiții*.

Keets se întoarse să caute prin dosare.

— Iată-ne.

Converti un fişier în modul holografic şi îl trimise în aer. Împreună se aplecară mai aproape pentru a-l citi. Era o înregistrare completă a *Adevăratei Justiții*, cu tot cu scheme.

— Avem nevoie de un jurnal de bord pentru coordonate, spuse Curran cu nerăbdare.

— Nicio problemă – îl vom găsi, murmură Keets. Aşteaptă, ceva nu e în regulă. M-am împiedicat de ceva.

— Ce?

— Un cod de securitate. Poftim – vezi strălucirea aia de pe indicatorul luminos? Unele modele ale acestui port de date afişează asta dacă a fost o capcană. Ar trebui să fie o alarmă silențioasă, dar dacă ştii unde să te uiți... Keets aruncă o privire spre Curran. Vom fi prinşi.

— Da.

Schimbară o privire rapidă care confirmă ceea ce hotărâseră amândoi. Această informație era vitală. Dacă erau prinşi, aşa să fie.

Keets continuă să răsfoiască dosarul, mişcându-se şi mai repede acum.

— Iată-l.

Curran se îndreptă spre uşă.

— Îi aud.

— Voi transmite întregul dosar către Solace. Keets tastă coordonatele. Mai întâi trebuie să-l copiez. Dacă îl trimit de pe computerul lui Sauro, vor putea să o urmărească.

— Sunt aproape.

— Aproape am terminat.

Keets urmări transferul fişierului. Fiecare secundă conta.

— Sunt în biroul exterior!

Keets văzu clipirea care anunța *Fişier Copiat*. Uşa alunecă şi se revărsă înăuntru securitatea Senatului, gărzile Imperiale fiind conduse de un om scund şi voinic.

— Bună, Zackery. Nu ne-am văzut de mult timp...

— Keets. Bărbatul îndreptă un blaster spre ei. Iar intri prin efracție în biroul unui Senator, nu-i aşa?

— Îi ține cinstiți.

Pe la spate, degetele lui Keets lucrau frenetic, tastând accesul la comunicatorul lui Solace. Apăsă pe un buton şi trimise fişierul.

— O să-mi facă plăcere să te predau Imperiului.

— Orice te face fericit, spuse Keets.

Se uită la Curran, aruncându-i o privire care îi spunea că transferul a fost efectuat cu succes. Nu conta ce se întâmpla cu ei acum. Câştigaseră această rundă.

Capitolul 11

— Au reuşit, spuse Oryon. Se uită fix la portul de date de pe nava Imperială. Ne-au dat coordonate, opriri programate, chiar şi o schemă. O să încetez să-l mai subestimez pe Keets chiar din acest moment. Ar fi bine să trimit înapoi o mulțumire.

— Nu o face, spuse Solace. Uită-te la ultimul cod. Este semnalul nostru de urgență. Au fost capturați.

Oryon, Solace şi Trever se uitară unul la celălalt.

— Ce ar trebui să facem? întrebă Trever.

— Să ne facem datoria, spuse Solace. Ajungem la navă şi îi eliberăm pe Roan şi Dona.

Oryon respiră adânc. Se îndreptă spre o consolă şi introduse coordonatele.

— Sunt aproape de Bellassa, spuse el. Nu ar trebui să ne ia mult timp. Dar avem câteva probleme.

Solace aprobă din cap.

— Cum să andocăm, pentru început.

— Şi ne aflăm pe o navă Imperială furată, spuse Trever. Probabil că ne caută.

— Nu uitați că am fost spion, spuse Oryon. Pot programa computerul de la bordul navei să ne schimbe aleatoriu numărul de înregistrare la fiecare câteva minute. Nu vor reuşi niciodată să ne localizeze. În cele din urmă îşi vor da seama, dar avem nevoie doar de puțin timp.

— Bine, spuse Solace. Acum trebuie să ne planificăm îmbarcarea. Se aplecă din nou asupra fişierelor, scanând rapid informațiile. Ar putea funcționa, murmură ea. Se uită peste umăr la Oryon şi Trever. Trebuie să ne asumăm riscul.

— Ce risc? întrebă Trever.

Când Solace se uita aşa la el, începea să se simtă nervos. Privirea ei spunea: *Eşti pregătit pentru asta?*

— Există o echipă judiciară Imperială – un avocat, un judecător şi un funcționar juridic – programată să se îmbarce la portul spațial Penumbra, spuse Solace. Trebuie să conducă procesul lui Roan şi Dona. Dacă am merge direct la navă, am putea zbura direct în cala de marfă. Am putea să ne dăm drept acea echipă şi să urcăm la bord.

— Nu cumva adevărata echipă va contacta nava atunci când nu va mai veni după ei? întrebă Oryon.

— Am avea la dispoziție câteva ore. I-am putea elibera pe Roan şi Dona şi am putea controla nava, spuse Solace. Această idee este atât de nouă încât Roan şi Dona sunt singurii prizonieri. În mare parte, personalul este format din droizi.

— Da, un nou model de droizi de securitate, sublinie Trever. Cu tunuri laser duble.

— Nu e aşa uşor, spuse Oryon.

— N-am spus că va fi uşor, spuse Solace. Dar este singura noastră şansă.

* * *

Trever se agită nervos în timp ce Solace ghida nava spre un hangar de aterizare

din interiorul navei Imperiale. Nu avea nicio idee despre ce făcea de fapt un funcționar juridic, sau cum ar vorbi sau s-ar comporta. Nu avea nicio îndoială că un funcționar juridic ar fi mai deştept decât el. Poate că va fi o idee bună să-şi țină gura.

Oryon îi vorbi cu voce blândă.

— Trucul este să crezi că eşti ceea ce spui că eşti.

— Ăsta da truc.

Solace activă rampa şi se întoarse spre ei.

— Urmați-mă, spuse ea.

Coborâră pe rampă. Un ofițer Imperial îi aştepta. Solace îi făcu un scurt semn din cap.

— Eu sunt judecătorul Bellican. Ei sunt avocatul Tomay Alcorn şi grefierul Sam Weller.

— Prim ofițer Dicken. Urmați-mă.

Ofițerul îi conduse spre cabina de pilotaj. Căpitanul stătea la postul de comandă. Se ridică în picioare când intrară şi ofițerul Dicken îi prezentă.

— Înțelesesem că vă veți întâlni cu noi la portul spațial, spuse Căpitanul Tran.

— Schimbare de plan, spuse Solace. Există motive imperioase pentru a grăbi procesul.

— Aş vrea să văd prizonierii, spuse Oryon.

— Sunt în izolare. Procesul va începe în cinci minute.

— Asta nu-mi dă suficient timp pentru a pregăti cazul, spuse Oryon.

Planul era ca ei să îi elibereze pe Roan şi Dona cât mai curând posibil.

Fu întrerupt de Căpitan, care îi aruncă o privire tăioasă.

— Dar astea sunt ordinele permanente pentru această navă. Toți prizonierii vor fi judecați imediat după sosirea echipei juridice. Ideea acestui nou sistem este rapiditatea şi eficiența. Înțeleg că ați pregătit deja cazul.

— Desigur, dar întotdeauna există detalii de ultim moment…

— Am fost informat pe deplin de către Senatorul Sauro. Presupun că şi dumneavoastră ați fost la fel.

— Da, spuse repede Solace.

— Atunci, un droid vă va conduce în sala de judecată. Primul ofițer Dicken şi cu mine vom acționa ca martori pentru înregistrarea oficială.

Nu era nimic de făcut decât să încuviințeze din cap. Solace şi ceilalți părăsiră cabina de pilotaj şi urmară un droid de protocol în hol.

— Ce vom face? şuieră Trever.

— Exact ceea ce trebuie să facem, spuse Solace. O să-i judecăm pe Roan şi Dona.

Capitolul 12

Sala de judecată era o mică sală de conferințe, fără scaune pentru spectatori. De ce ar fi existat? Procesele fuseseră concepute pentru a se desfăşura în secret, cu prizonierii escortați cât mai repede posibil la închisoare. Trupele de şoc şi droizii de securitate erau aliniați lângă un perete, fără îndoială pentru a împiedica orice posibilă agitație să se transforme în violență. Solace stătea pe scaunul judecătorului, pe o platformă uşor ridicată la un capăt al camerei. Se familiariză rapid cu comenzile.

— Am capacitatea de a activa droizii, le şopti ea celorlalți. Asta ar trebui să ne fie de folos.

Două mese se aflau față în față cu judecătorul, iar Trever şi Oryon îşi ocupară locurile la una dintre ele. Căpitanul Tran şi ofițerul secund Dicken se grăbiră să intre, urmați de un droid avocat, care îşi ocupă locul la cealaltă masă. Căpitanul şi primul ofițer rămaseră în spate. Evident, nu credeau că va dura mult.

— Să ne grăbim, spuse Căpitanul. Trebuie să terminăm şi să ajungem în sistemul Nunce pentru a prelua o încărcătură de prizonieri. Treaba mea este să umplu nava, şi cu cât o fac mai repede, cu atât mai repede voi primi un comision mai bun.

Roan şi Dona fură conduşi în sala de judecată de către droizi de pază. Trever îi privi cu atenție, căutând semne de maltratare. Dona părea slabă şi obosită, dar Roan intră cu capul sus. Îl văzu pe Trever şi scăpă o mică tresărire, care nu fu vizibilă pentru ofițeri. Apoi fața lui redeveni impasibilă.

— Acest proces va intra în sesiune, spuse Solace, lovind un ciocănel electronic care emise un sunet moale.

Roan şi Dona se aşezară la masă cu droidul avocat.

— Roan Lands şi Dona Telamark, ați fost acuzați de conspirație împotriva guvernului de pe Bellassa şi de complot pentru asasinarea consilierului Imperial al guvernului de pe Bellassa. Cum pledați?

— Vinovați, spuse droidul.

— Stai puțin, spuse Roan. Această bucată de gunoi nu vorbeşte în numele nostru. Am cerut un avocat.

— Sunt avocatul din oficiu, domnule, spuse droidul, rotindu-şi capul.

— Acest lucru este scandalos. Conform regulilor Senatului Galactic, avem dreptul să ne alegem propriul avocat.

— Trebuie să vă corectez, domnule, spuse droidul. Împăratul a suspendat acest drept în Actul Senatului trei-doi-unu, punctul şapte, atunci când este vorba de trădători ai Imperiului Galactic.

— Dar încă nu s-a dovedit că sunt un trădător al Imperiului, sublinie Roan.

— Da, dar avem dreptul să vă judecăm ca atare.

— Dacă eşti, într-adevăr, avocatul meu, atunci am dreptul să te concediez, spuse Roan. Mă voi ocupa eu de cazul nostru.

Capul droidului se roti mai repede, iar senzorii săi clipiră.

— Nu există niciun precedent pentru asta. Trebuie să fac o căutare mai amplă în băncile mele de memorie.

— Nu te obosi, spuse Solace. Acuzatul are dreptate. Îi recunosc dreptul de a te

concedia.

Senzorii droidului clipiră frenetic.

— Obiecție!

— Pe ce motiv?

— Pe motiv că se încalcă microcipul procedural!

— Se respinge. Să continuăm.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Căpitanul Tran.

— Îmi pare rău, Căpitane, sunteți martor la această procedură, nu participant, spuse Solace. Îl accept pe Roan Lands ca avocat. Cum pledezi?

— Nevinovat.

— Să ducem spectacolul mai departe, mormăi Căpitanul. Am lucruri de făcut.

Solace i-a făcut semn din cap lui Roan.

— Continuați.

Roan se ridică în picioare.

— Înainte să încep, fac moțiunea de respingere a cazului, onorată instanță. Acest caz a fost construit pe o supraveghere ilegală. Conform regulilor Senatului Bellassan, trebuie obținut un ordin de la un judecător al Curții de Securitate. Acest lucru nu a fost făcut niciodată.

Senzorii droidului clipiră.

— Obiecție! Împăratul a suspendat necesitatea de a obține un ordin pentru a supraveghea orice cetățean al oricărei lumi din galaxie, indiferent de motiv.

— Adevărat, spuse Solace. Dar Senatul Galactic nu a ratificat decizia.

— Dar nu i s-a cerut să o ia în considerare, protestă droidul. Împăratul nu are nevoie de permisiune.

— Cu toate astea, consider că este o zonă neclară, replică Solace.

— Acest lucru e contrar informațiilor din băncile mele de memorie procedurală, spuse droidul. Circuite supraîncălzite... extrem de neregulamentar... circuitele sunt supraîncălzite. Trebuie să fiu reparat imediat!

Fugi rapid din cameră.

Căpitanul Tran bătu din picior.

— Zonă neclară! exclamă el, exasperat. Nu există zone neclare în Imperiul Galactic! Împăratul le-a eliminat! Asta a fost problema cu Republica!

— Pot să vă reamintesc faptul că trebuie să păstrați liniştea, Căpitane? întrebă Solace. Discursurile politice nu sunt permise în sala de judecată.

Oryon se ridică în picioare.

— Recunoaştem punctul de vedere legal al prizonierului. În urma unei analize atente a cazului, onorată instanță, vă rog respectuos să renunțați la acuzațiile împotriva acuzatului.

— Asta e scandalos! bombăni Căpitanul.

— Eu sunt judecătorul, spuse Solace. Lovi gongul cu ciocanul. Cazul a fost respins! Mai mult, vă acuz pe dumneavoastră, Căpitane Tran, şi pe primul ofițer Dicken de obstrucționarea justiției – şi de revoltă.

— Revoltă!

— Revoltă, domnule, pentru că v-ați amestecat într-un proces Imperial.

Solace apăsă butonul droidului de securitate, apoi arătă spre trupele de şoc.

— Duceți-i la izolare.

Căpitanul întinse mâna după blaster, dar Oryon ajunse acolo în mai puțin de o

clipă şi îşi apăsă propriul blaster pe tâmpla Căpitanului.

— Eu m-aş mai gândi înainte să fac ceea ce erai tu pe cale să faci.

— Dar nu ai niciun drept!

— Când am urcat la bord, am câştigat acest drept. Noi reprezentăm dreptatea în Imperiu, răspunse Solace. Predați armele.

Căpitanul Tran şi primul ofițer Dicken îi predară blasterele lui Oryon. Droizii de securitate şi trupele de şoc începură să-i scoată în marş din sala de judecată.

— O să auziți despre asta, îi spuse Căpitanul lui Solace şi grupului ei. Veți sfârşi cu toții într-o închisoare Imperială!

— Se pare că acolo vă îndreptați voi! strigă Trever.

Imediat ce ieşiră din cameră, Dona se prăbuşi pe masă, uşurată, dar Roan râse.

— Mulțumesc pentru salvare.

— Încă nu suntem în siguranță, spuse Solace, sărind în picioare şi dându-şi jos roba de judecător. Va trebui să capturăm nava.

— Să mergem, spuse Roan. Are cineva un blaster?

Oryon îi aruncă unul dintre cele trei blastere. Dona se ridică în picioare. Culoarea îi inundase fața, readucându-i forța şi vitalitatea.

— Cine sunteți voi, oameni buni?

— Stai, lasă-mă să ghicesc. Prieteni de-ai lui Ferus? întrebă Roan.

— Prieteni buni, spuse Oryon. Eu sunt Oryon, iar ea este Solace. Îl cunoaşteți deja pe Trever. Ferus este în siguranță, dar vă vom povesti despre el mai târziu.

— Sunt dispus să capturez un crucişător Imperial, spuse Roan. Nicio problemă. Dar nu suntem pe cale să întâlnim o grămadă de droizi furioşi? Şi noi suntem doar cinci?

— Şi unul dintre noi este un țintaş prost, adăugă Dona.

— Avem schemele navei, spuse Solace. Merge cu un echipaj redus. Majoritatea droizilor sunt ținuți în cală. Sunt acolo doar pentru cazul unui atac. Dacă putem prelua controlul cabinei de pilotaj, putem bloca cala.

— Câți vor fi în cabina de pilotaj?

— Aproximativ trei ofițeri şi douăzeci de droizi, spuse Solace. Nu va fi o problemă.

— Tocmai a spus că nu este o problemă? întrebă Roan întorcându-se spre Oryon.

— Ai încredere în mine, spuse Solace.

Ieşiră pe hol, iar Solace preluă conducerea.

Nu ajunseseră prea departe când un droid de protocol se întâlni cu ei.

— Echipajul aşteaptă ordinele Căpitanului, spuse el.

— Căpitanul a fost arestat, spuse Solace. Eu sunt la comandă.

— Asta este o încălcare a autorității, spuse droidul. Va trebui să chem...

Într-o clipă, Solace înaintă cu sabia de lumină în mână şi îi tăie capul.

— Oh, Doamne, spuse capul fără trup.

Cu o tăietură expertă, Solace îi dezactivă panoul de control chiar în timp ce continua să alerge pe hol.

— Ah, acum înțeleg, spuse Roan. Ferus a mai găsit un Jedi.

O luară la fugă pe hol, urmând-o pe Solace până la cabina de comandă. Trever fu impresionat de cât de repede se integră Roan în grup. Trecuse în dreapta lui Solace, lăsându-l pe Oryon să-i acopere stânga. Dona rămase în urmă cu Trever. Cei cinci nu erau chiar un grup de atac de elită, dar Trever nu avea nicio îndoială că vor învinge.

Solace activă uşile cabinei de pilotaj şi intră cu sabia în mână. Noii droizi de

securitate începură să tragă cu tunurile lor laser, ridicându-şi antebraţele. Focul străbătu cabina de pilotaj în dungi de energie. Trever căzu la podea şi se rostogoli. În mai puţin de un minut, Solace tăiase trei droizi şi făcuse o săritură în aer pentru a doborî un altul înainte să-şi îngroape sabia în panoul lui de control. Apoi se întoarse pentru a doborî patru droizi care stăteau de pază. Oryon şi Roan se ocupară de restul.

Carlinga era acum plină de droizi fumegând şi de metal topit, iar Solace avea sabia îndreptată spre pieptul ofiţerului responsabil.

— Nu vrei să mă enervezi, nu-i aşa? întrebă ea.

Nici măcar nu respira greu.

— Ce vreţi? întrebă ofiţerul.

— Îţi vom oferi o trecere sigură către un port spaţial. Tot echipajul trebuie să plece. Vă lăsăm viaţile dacă ne lăsaţi nava.

Ofiţerul schimbă o privire cu echipajul său.

— Eu nu o să mor pentru nava asta. Sunt de acord.

Oryon sări la comenzi. Roan îşi ţinea blasterul asupra celor trei ofiţeri Imperiali în timp ce se aşeza pe un scaun şi îşi încrucişa picioarele.

— O să mă bucur de această călătorie, spuse el.

Capitolul 13

Keets şi Curran stăteau în camera de reținere a Senatului, unde erau ținuți cei care încălcau securitatea. Se simțeau uşurați că nu fuseseră trimişi imediat într-un centru Imperial de detenție.

Zackery stătea la o masă, urmărind o transmisiune a unui concurs de gladiatori droizi pe ecranul său de date, ignorându-i pe prizonieri. Keets se gândi dacă să-l atace, dar ştia că în spatele uşii închise se aflau măsuri de securitate suplimentare. Aşteptau ceva, iar el avea sentimentul că ştia despre ce era vorba.

Uşile se deschiseră şuierând, iar Sano Sauro apăru în cadrul lor. În ciuda faptului că era miezul nopții, era îmbrăcat şi aranjat impecabil.

Zackery sări în picioare.

— Iată-i, domnule. I-am prins în flagrant delict în biroul dumneavoastră.

— Lăsați-ne.

— Dar ar putea fi periculoşi…

— Nu prea cred. Sauro îşi scutură o scamă de pe mâneca neagră. Pleacă.

Zackery plecă în grabă, băgându-şi datapadul sub braț.

Sauro se aşeză la masă şi îşi încrucişă mâinile.

— Pentru cine lucrați? întrebă el.

— Pentru nimeni, spuse Curran.

— Nu-mi irosiți timpul. Ori îmi spuneți, ori vă predau anchetatorilor Imperiali. Din câte am înțeles, tu, spuse Sauro, întorcându-se spre Keets, erai un jurnalist de mâna a treia, iar tu, continuă el, întorcându-se spre Curran, erai consilier Senatorial de rang inferior până la înființarea Imperiului, după care s-a stabilit că amândoi ați încălcat legile Imperiului şi au fost emise mandate de arestare pe numele voastre.

— De rangul al treilea? Keets se supără. Poți să mă torturezi cât vrei, dar nu e nevoie să mă numeşti *de mâna a treia*.

Privirea lui Sauro era întunecată şi neutră.

— Am duşmani, spuse el. Accept asta ca pe o parte inevitabilă a puterii. Este necesar ca eu să ştiu cine sunt aceştia. Acum, fie îmi vei spune, fie vei fi obligat să vorbeşti de către un anchetator Imperial. Cine te-a angajat?

— Bog Divinian, spuse Curran.

Nu credea că era posibil să-l surprindă pe Sano Sauro, dar văzu pâlpâirea din privirea lui.

— Minți, îl provocă Senatorul.

Curran nu răspunse. Era suficient că plantase suspiciunea în mintea lui Sauro. Mai bine să-i țină pe Bog şi pe Sauro în dezechilibru şi să nu aibă încredere unul în celălalt.

— Nu am timp pentru minciuni, spuse Sauro, ridicându-se fără probleme, aşa că… Uşa se deschise şuierând în spatele lui. Sauro nu se întoarse, dar îi văzură furia de a fi întrerupt. Nu te-am chemat.

Zackery făcu un pas ezitant în cameră.

— O comunicare urgentă pentru dumneavoastră, domnule. *Adevărata Justiție* a fost deturnată.

— Prostule, spune-mi afară asta!

Fața lui Sauro era albă. Keets îşi păstră fața impasibilă, dar ar fi putut să se bucure la expresia de furie de pe fața lui Sauro. Tipul intrase în panică, asta era sigur.

Şi nu avea nicio îndoială că Solace, Oryon şi Trever făcuseră imposibilul: îi eliberaseră pe Roan şi Dona.

— Să nu spui nimănui această veste, îi şuieră Sauro lui Zackery. Nu trebuie să ajungă la Împărat.

Se întoarse şi îi privi pe Keets şi Curran cu ură.

— Mă voi ocupa de ei mai târziu, spuse el.

Apoi se grăbi să iasă pe uşă.

Capitolul 14

Darth Vader era obişnuit să fie chemat în biroul lui Palpatine la orice oră, aşa că nu fu surprins de convocarea care îl chemă acolo în zorii zilei. Acum nu mai avea nevoie de prea mult somn. Dacă nu ar fi fost solicitările a ceea ce mai rămăsese din corpul său, nu ar fi dormit deloc. Somnul aducea vise.

Îl găsi pe Stăpânul său stând la fereastră, cu vedere spre luminile Coruscantului. Acolo îşi plănuia strategia. Făcuseră atât de multe, dar puterea câştigată trebuia consolidată. Cât de emoționant era să țină galaxia în pumn, să ştie că, datorită eforturilor sale, aceasta va funcționa fără probleme, fără războaiele mărunte la nivel de sistem care o afectaseră în trecut, fără ineficiența multor voci care cereau lucruri diferite.

— Lucrurile nu merg bine pe Samaria, spuse Împăratul fără preliminarii. Nu te-am deranjat în legătură cu asta pentru că părea o problemă minoră. Totuşi, Samaria este necesară pentru noi, este o legătură strategică cu restul Nucleului.

— Nu sunt surprins, Stăpâne, spuse Vader. Nu am înțeles de ce a fost pus Divinian la conducere.

— Există motive pentru a-l ține ocupat, spuse Palpatine.

— Sano Sauro.

— Acesta esta doar unul dintre motive. Sauro este util. Se străduieşte să mă mulțumească. Mi-a trimis o notă secretă despre Academie.

Vader aşteptă. Sauro nu era o problemă, nu încă. Ştia bine că Senatorul va complota împotriva lui. Era mai mult enervant decât amenințător.

— Are o idee, spuse Împăratul. Este vorba despre copiii sensibili la Forță.

Vader deveni alert.

— I-am eliminat pe Jedii trădători, dar nu şi pe cei sensibili la Forță. Sauro pretinde că este singurul din galaxie care are abilitatea de a descoperi o legătură cu Forța la copii. Palpatine schiță un zâmbet batjocoritor. Îți poți imagina aroganța? A avut un protejat, cu mult timp în urmă – un Jedi decăzut pe nume Xanatos.

— A fost cândva ucenicul lui Qui-Gon Jinn. A trecut de partea întunecată.

— Am ştiut de el, dar nu a fost ucenicul meu. Sauro a spus că Xanatos i-a spus multe secrete ale Jedilor. Ştie despre midiclorienii.

Vader îşi stăpâni furia.

— Îşi umflă propria importanță.

— Fără îndoială. Dar el crede că asta îmi va face plăcere. El nu ştie că are de-a face cu un Sith. E destul de amuzant să-l asculți.

— Ce vrea?

— Să aducă la Academie copii sensibili la Forță, răspunse Palpatine. El crede că Forța poate fi folosită pentru a antrena piloți. Reflexe, instincte. Crede că în zece ani am putea dezvolta o flotă invincibilă.

— El nu înțelege Forța, spuse Vader. Nu poți antrena copii pentru a dezvolta Forța ca piloți.

Scuipă ultimul cuvânt cu dispreț.

— Asta, din partea unui fost concurent la cursele de atașe?

Vader nu se mişcă. Ştia că Stăpânul său îi aducea din când în când în discuție copilăria pentru a-l testa, pentru a-l împunge în locul cel mai dureros.

— Bineînțeles că ai dreptate, spuse Palpatine. Dar am de gând să-l las să-şi pună în aplicare mica lui idee – deocamdată.

Vader ştia că nu trebuia să se contrazică cu Stăpânul său, dar trebuia să se opună. Această veste îl tulbura. Nu voia ca alte ființe conectate la Forță să fie adunate laolaltă. Ordinul 66 îi eliminase pe Jedi. El credea că dispăruseră pentru totdeauna.

— Este o pierdere de timp, spuse vocea lui îmbunătățită electronic.

Stăpânul său se întoarse atunci spre el şi, încă o dată, Vader văzu dimensiunea puterii sale. Palpatine îl cunoştea până în măduva oaselor.

— Dacă te face să te simți inconfortabil, poți să găseşti propria cale de a-l opri, spuse Palpatine. Tu şi Sauro vă îndreptați spre o confruntare. Depinde de tine să alegi când va avea loc. Eu nu voi interveni.

— Da, Stăpâne.

— Tocmai am primit vestea că *Adevărata Justiție* a fost furată. Sauro crede că eu nu sunt conştient de asta.

— Acesta este un alt exemplu al planificării sale proaste, spuse Vader. O navă poate fi mai vulnerabilă decât judecarea prizonierilor într-un tribunal.

Palpatine făcu un gest cu mâna.

— A fost o idee interesantă de încercat. Dar acesta este motivul pentru care te-am chemat aici. Sauro este suprasolicitat. Trebuie să găsească acea navă şi să-şi acopere urmele. Nu-şi poate permite să se ocupe acum de Bog Divinian.

Vader ghici ce avea să se întâmple.

— Deci trebuie să o fac eu?

— Trebuie să controlezi situația. Samaria trebuie să fie a noastră.

— Se va face, Stăpâne.

Vader se întoarse şi ieşi, cu pelerina fluturând în urma lui. Palpatine auzi uşile închizându-se şuierând.

Îşi îngrijorase ucenicul. Darth Vader nu voia ca Sauro să adune vreun sensibil la Forță. Mai ales copii. Ar fi servit drept memento pentru lucrurile pe care credea că trebuie să le uite.

Nu avea nevoie să le uite.

Trebuia să se mândrească cu ceea ce făcuse. Avea nevoie să disprețuiască ceea ce pierduse. Sauro nu va avea succes în căutarea sa. Nu era atât de deştept pe cât credea. Doar un Sith sau un Jedi putea găsi un sensibil la Forță. Poate că Sauro ar putea da peste unul sau doi şi să-şi demonstreze succesul. Nu avea importanță.

Ceea ce conta era Ferus Olin.

Împăratul râse. Toți Maeştrii îşi testau ucenicii din când în când. Ferus Olin îl va testa pe Darth Vader cel mai bine.

Capitolul 15

Quintus – sau oricine se dădea drept defunctul Quintus – se afla în spatele uşii. Întrebarea era cum să intre.

— De ce nu batem pur şi simplu la uşă? întrebă Clive în şoaptă.

— Vor avea un plan de ieşire, spuse Ferus, nefiind de acord. Nu poți intra prin efracție?

— Mă simt jignit. Eu nu sunt un hoț! Chiar crezi că pot să sparg o uşă de securitate?

— Fă-o şi gata.

— Bine.

Clive băgă mâna în buzunarul tunicii sale. Scoase un mic tăietor cu fuziune, o monedă şi o bucată ascuțită de plastoid. Se aplecă asupra tastaturii de securitate cu obiectele respective. În câteva secunde, uşa se deschise cu un clic.

Intrară în tăcere. Se aflau într-un hol scurt. O uşă către o cameră de odihnă se afla în dreapta lor. Ferus aşteptă, ascultând, căutând dovezi ale Forței Vii.

— Nu e nimeni aici, spuse el.

— De unde ştii?

— Ştiu.

Intră în apartament. Era puțin mobilat. Se uită cu atenție în jur, apoi intră în bucătăria mică şi deschise dulapurile.

— Ți-e foame?

— Nu locuieşte nimeni aici. Dar cineva încearcă să facă să pară aşa.

— Deci e o fundătură.

Ferus traversă înapoi spre zona de locuit. Se uită pe fereastră spre turnul scheletic neterminat de alături.

— Ştiu unde să caut, spuse el.

* * *

Puțurile turboliftului nu fuseseră finalizate. Exista doar un lift exterior pentru ca muncitorii să aibă acces la acoperiş. Ferus şi Clive o luară pe scări. Forța de muncă se afla astăzi pe acoperiş. Puteau auzi zgomotul turbopropulsoarelor răsunând slab prin clădire. Ferus urmări semnele ca şi cum ar fi urmărit pe cineva prin pădure. Văzu amprenta cizmelor de lucru în praful de la construcție, dar căuta ceva unic – urmele unui copil.

Le găsi pe un palier de la etajul douăzeci şi doi. Le pierdu la al treizecilea şi le găsi din nou la al treizeci şi şaselea. În cele din urmă, se opri la etajul şaizeci şi doi. Erau doar patru apartamente pe etaj. Unul dintre ele nu avea uşă şi încă se lucra la el. Acum se aflau la cel mai înalt etaj parțial finalizat. Ferus ascultă la uşile celor trei apartamente rămase.

— Ăsta, spuse el. Deschide-l.

Din nou Clive îşi făcu magia şi uşa alunecă în tăcere. Făcură câțiva paşi precauți în holul gol. Apoi auziră ceva, un murmur de voce feminină. Se apropiară mai mult.

— Şi asta nu înseamnă că nu trebuie să fii la zi cu lecțiile tale.

— Dar eu nu am profesori, se auzi o voce de băiat.

— Eu sunt profesorul tău acum. Fă-o sau te vei transforma într-o broască păroasă cu coarne.

Băiatul chicoti.

Ferus şi Clive schimbară priviri. Părea un schimb tipic între o mamă şi un copil. Asta să fie oare casa îndrăznețului sabotor? Ferus riscă să arunce o privire rapidă după colț. Camera era luminoasă şi mobilată doar cu o masă şi cu perne pe podea. Pe jos şedea un băiat de vreo opt ani, cu părul negru. Era aplecat asupra unui datapad. Cu picioarele încrucişate lângă el se afla o femeie cu părul negru tuns scurt. Era îmbrăcată într-un costum de zbor.

Îşi ridică privirea şi nu simți nicio teamă când îl văzu pe Ferus. Mâna ei alunecă spre lateral.

— Eu nu aş face asta, spuse Ferus încet.

Mâna ei se opri. El văzu strălucirea blasterului ascuns în buzunarul costumului ei de zbor. Ceva de pe fața ei era familiar. Ce anume? O cunoştea.

Îşi aminti brusc de o femeie cu bucle întunecate.

— Eşti Astri Divinian, spuse el. Soția lui Bog.

Ea se ridică încet.

— Sunt Astri Oddo. Bog nu mai este soțul meu. El este fiul meu, Lune. Cine eşti tu – şi cum ai intrat aici?

— Ne-am întâlnit o dată, cu ani în urmă. Pentru foarte puțin timp. La Jocurile Galactice de pe Euceron. Eram în echipa Jedi care supraveghea jocurile. Sunt Ferus Olin.

Îi văzu răspunsul în respirația ei accelerată.

— Un Jedi? E imposibil. Toți... au fost nimiciți.

— Am părăsit Ordinul Jedi cu ani în urmă.

El o privi cum se mişca pentru a bloca vederea lui Lune. O făcu cu dezinvoltură, ca şi cum s-ar fi apropiat pentru a-l studia. Astri fusese o mare prietenă a Jedilor. De ce l-ar fi considerat ea o amenințare? Simți ceva...

Ceva... Se întinse cu Forța, căutând...

— Ai venit să mă arestezi? întrebă ea.

În spatele ei, puse o mână pe umărul lui Lune.

— Nu lucrez pentru guvernul Samarian, nici pentru Imperiu, spuse Ferus. Dar mi s-a cerut să te găsesc.

— De către cine?

— Asta nu este important. Ferus se ghemui în fața lui Lune. Întinse mâna iar în palmă avea lasoul laser. Ai pierdut asta?

— L-ai găsit! Băiatul îl luă de la el. Nu mai ştiam unde este.

Îl desfăşură, iar lasoul şerpui prin cameră, rapid şi agil. Prinse cu lasoul o pernă mică şi o trimise în zbor, făcând salturi în aer. Apoi râse.

— Lune! Nu face asta.

Vocea lui Astri era încordată. Ferus se întoarse spre ea.

— Există vreun loc unde putem vorbi?

— În bucătărie. Astri se întoarse spre Lune şi, cu o voce blândă dar fermă, spuse: Rămâi aici şi termină-ți lecția.

Cei trei adulți se mutară în bucătăria mică. Ferus putea simți frica lui Astri.

Doar că nu era sigur de ce anume îi era frică, mai exact.

În ciuda fricii, ea se întoarse spre ei sfidătoare.

— Bog v-a angajat?

— Nu, spuse Ferus. Ştie că ai sabotat sistemul informatic al acestei planete?

Ea fu la început surprinsă, dar apoi clătină din cap.

— Nu ştie că sunt implicată. Mă îndoiesc că mă crede capabilă de aşa ceva.

— Lune este sensibilă la Forță.

Ea îşi muşcă buza.

— Da.

— De cât timp ştii?

— De când avea patru ani. Aveam bănuieli, dă-mi voie să spun. Era diferit… felul în care anticipa lucrurile. Obi-Wan mi-a spus odată povestea lui Anakin Skywalker. Mi-am amintit.

— Băiatul ştie?

Astri clătină din cap.

— Ştie că este diferit. Asta e tot. Bog nu a ştiut multă vreme. L-am părăsit cu puțin timp înainte de Războiul Clonelor, după atacul asupra Cancelarului Palpatine. Ştiam că Bog era implicat. Ştiam că a încercat să-i discrediteze pe Jedi în Senat. Şi ştiam, spuse Astri, cu ochii uscați şi gura strânsă, că mi-ar fi luat fiul pentru a mă pedepsi.

— Ce s-a întâmplat?

— Tatăl meu, Didi, a murit în timpul războiului, iar noi am venit aici. Bog a ajuns cumva din nou la putere şi şi-a folosit această putere pentru a mă găsi. L-am lăsat să îl vadă pe Lune, împotriva instinctelor mele. Într-o zi se jucau, iar Lune… a suspendat o minge laser în aer. Bog şi-a dat seama ce însemna asta. Acum îl vrea… pentru ceva, ceva pentru Împărat, nu ştiu ce. Ştiu doar că vrea să îl ia.

— Stai puțin, interveni Clive. Ai sabotat înregistrările unei întregi planete pentru ca fostul tău soț să nu pună mâna pe propriul fiu?

Ochii negri ai lui Astri sclipiră. Ferus uitase cât de frumoasă era. Îşi amintea că fusese foarte apropiată de Obi-Wan. Ar fi vrut să-i poată spune că Obi-Wan era încă în viață. Dar acesta era un secret pe care nu-l putea împărtăşi cu nimeni.

— Bog a fost tatăl acelui copil, dar nu el l-a crescut, spuse ea supărată. Nu avea niciun interes pentru el, decât ca monedă de schimb pentru a mă ține în frâu. Nu am reuşit să părăsim planeta. Acum vrea să mi-l ia pentru a obține favoruri de la Împărat. Mi-a spus că va fi crescut pe Coruscant.

— Dar ai aruncat întreaga planetă în haos, ai pus vieți în pericol, spuse Ferus. S-au pierdut dosare medicale, dosare financiare…

— Totul pentru a proteja un băiat, spuse Clive.

— Da, spuse ea. Aş face asta pentru a proteja singurul meu băiat.

Ferus se sprijini de tejgheaua din bucătărie. Ce avea să facă? Cum putea să îl sacrifice pe Lune? Astri nu ştia că Împăratul era un Sith. Dacă ar fi ştiut asta, ar fi luptat şi mai mult. Dacă îi deconspira, Lune ar fi fost crescut într-un mediu rău. Ar putea chiar să devină un Sith… sau să fie ucis aşa cum fuseseră ucişi toți Jedii.

— Te implor, spuse Astri. Poți, te rog, să ne laşi să plecăm?

Ferus se simți brusc dezechilibrat. Trecu la fereastră şi se uită afară, dar nu văzu nimic. Şi totuşi, ştia. Forța îl avertiza.

De când se aflau în clădire, zgomotul de fond zumzăise – zgomotul speederelor

care aterizau în parcările adiacente, al turbociocanelor de pe acoperiş.

Clive observă şi el.

— Este îngrozitor de linişte.

— Ceva este în neregulă, spuse Ferus. A sosit partea întunecată.

Capitolul 16

Ferus îl lăsă pe Clive cu Astri şi o luă pe scări. Sări în jos cu Forța, trecând de pe un palier pe altul. Simțea partea întunecată a Forței, grea şi învăluitoare, ca un giulgiu peste clădire. Avu un gând copleşitor: un Sith era prin apropiere. Rămase în interiorul scării şi crăpă uşa către holul neterminat. Vehiculele de lucru dispăruseră, la fel ca şi săniile antigrav. Dintr-o dată, zări un droid căutător. Urmări zborul droidului până când acesta aterizã...

...şi îl văzu pe Darth Vader conducând un escadron prin curte. Probabil că tocmai ajunseseră. Darth Vader, cu mantia fluturând în spatele său, instruia trupele de şoc şi dădea ordine droizilor. Căutătorii fură trimişi în zbor.

Ferus urcă din nou scările, înălțându-se în salturi de Forță care îl aduseră înapoi la uşa lui Astri mai repede decât un turbolift.

Se grăbi să intre. Astri şi Clive se aflau încă în acelaşi loc în bucătărie.

— Avem probleme, spuse el. Este Darth Vader. Dirijează o căutare din uşă în uşă. Trupele de şoc păzesc ieşirile, iar droizii efectuează căutarea şi intră în hangare. Se pare că sunt cel puțin cincisprezece sau douăzeci de droizi.

— Sunt sute de apartamente, spuse Astri.

— Acesta este Darth Vader, spuse Ferus. Nu-i va lua mult timp. Vestea bună este că a început cu clădirile locuite.

— Deci, cum ieşim de aici? întrebă Clive.

Astri se uită la amândoi.

— N-o să mă predați?

— Nu o vom face, promise Ferus.

Încercă să nu se gândească la Roan. Trebuia să spere că fusese deja salvat.

— Dacă putem ajunge la hangarul Turnului Unu, am un crucişător, spuse Astri.

— Droizii vor fi peste tot prin hangare, spuse Clive. Iar dacă ieşim prin față, ne vor prinde trupele de şoc.

— Întotdeauna există o cale, spuse Astri.

Ferus se uită la ea, surprins.

— Asta obişnuia să spună Obi-Wan.

— A fost şi prietenul meu, spuse ea cu un zâmbet trist.

Capitolul 17

— Avem o problemă, spuse Oryon. Am verificat sistemul de comunicații şi nu avem cum să trimitem mesaj către Ferus. Acesta va fi preluat de Sauro.

Solace se aplecă peste harta holografică.

— Suntem aproape de Samaria. Am putea să mergem acolo.

— Este închisă pentru orice, în afară de traficul Imperial.

— Noi suntem trafic Imperial.

— Nu mă îndoiesc, spuse Oryon, că ştiu că am deturnat nava. Voi schimba profilul de identificare şi sper să fie bine.

— Schimbă-l pe o navă diplomatică Imperială, îl sfătui Solace. Haide, Trever. Hai să găsim nişte uniforme.

Trever părăsi cabina împreună cu Solace. Căutară în mai multe depozite şi găsiră uniforme de ofițeri Imperiali pentru toată lumea. Grupul le îmbrăcă repede.

Nu trecu mult timp până când se apropiară de platforma de aterizare de pe Sath. Oryon transmise datele de identificare, apoi aşteptară. Ştiau cu toții că, dacă şiretlicul lor nu funcționa, puteau fi distruşi chiar de pe cer.

— Dacă nu răspund curând, intrăm oricum, murmură Solace.

Tocmai atunci clipi codul de confirmare.

— Am intrat, spuse Oryon.

Trever se uită în jos în timp ce se apropiau de Sath. Oraşul părea imposibil de mare.

— Cum îl vom găsi pe Ferus? întrebă el.

— Îl vom găsi, promise Solace. Putem să activăm semnalul de localizare de pe comunicatorul lui, acum că suntem pe aceeaşi planetă.

Şeful docului aruncă o privire rapidă asupra actelor de identitate şi le făcu semn să treacă.

— Totul este în regulă, aveți grijă la culoarele spațiale, controalele nu funcționează astăzi, spuse el într-o răsuflare şi se grăbi să plece.

Coborâră în cala de marfă şi se îngrămădiră în crucişător. Porniră cu viteză prin culoarele spațiale haotice de pe Sath. Solace ocupa scaunul pilotului, zigzagând cu încredere prin traficul aerian aglomerat. Pe măsură ce se apropiau de coordonate, încetini, apoi făcu un viraj larg în jurul *Turnurilor Fântânii*.

— Se întâmplă ceva acolo jos, spuse ea.

— Alea sunt vehicule de securitate, observă Oryon.

— Trupe de şoc, spuse Trever.

Nava ateriză.

— Intru, spuse Solace, parcând în apropiere, dar în afara razei de vizibilitate a holului clădirii.

Se grăbiră să iasă.

— Purtați-vă ca şi cum sunteți de-ai casei, spuse Solace.

Îmbrăcați ca ofițeri Imperiali, nimeni nu îi opri în timp ce se îndreptau intenționat spre clădire. Trupele de şoc opreau orice rezident şi cereau documentele de identificare pe măsură ce veneau sau plecau, dar grupului lui Solace i se făcu semn

să treacă.

— Ferus este pe aici pe undeva, murmură Solace.

Trever văzu brusc ceva care îl făcu să se simtă ca şi cum i-ar fi fost aruncată gheață pe gât.

— Vader, spuse el. Acolo.

Se ascunseră pe un hol adiacent. Solace privi pe după colț pentru a examina situația.

— Vader conduce căutarea, spuse ea. Trebuie să-l găsim primii pe Ferus.

Capitolul 18

— Trebuie să mergem în sus, spuse Ferus.

— Nu există sus, spuse Astri. Sunt doar grinzi. Nu există acces la hangar.

— Acolo trebuie să mergem, spuse Ferus. Va trebui să găsim o cale de a traversa hangarul. Poate Lune să reuşească?

— E doar un băiat! protestă Astri.

— Pot să reuşesc, mamă.

Băiatul stătea în pragul uşii, părând dintr-o dată mai matur decât vârsta lui. Fața lui Astri se înmuie.

— Ştiu că poți.

Tresăriră când auziră o bătaie rapidă în uşă. Clive întinse mâna după blasterul său, la fel ca şi Astri. Dar Ferus zâmbi. Cunoştea acea bătaie. Se grăbi pe hol şi deschise uşa. Solace, Oryon, Trever. Şi Dona cu Roan. El şi Roan se apucară de brațe în salutul lor special.

— Sunteți liberi! spuse Ferus.

— Mulțumită prietenilor tăi.

— Nu am putut să vă contactăm de pe navă, aşa că ne-am gândit să trecem pe aici, spuse Solace, intrând cu paşi mari. Presupun că ştii că Vader este jos.

— Am decis să aştept înainte să-l salut, spuse Ferus.

Îi puse rapid la curent cu cine era Astri şi ce aveau de făcut.

— Putem începea cu toții în crucişătorul tău? o întrebă Solace.

— Va fi înghesuială, dar cred că ne putem descurca, răspunse ea.

— Din moment ce purtăm uniforme Imperiale, am putea pleca cu pasageri în plus, spuse Solace. Avem o navă Imperială care ne aşteaptă în portul spațial, dar nu se ştie când vor verifica de două ori datele noastre de aterizare.

Astri păru uşurată.

— Asta rezolvă problema cum să ieşim din atmosfera planetară. Vor distruge navele Samariene, fără să pună întrebări. Din fericire, toată lumea s-a supus ordinului.

Solace se opri şi îi aruncă lui Astri o privire atentă.

— Nu cred că ne-ai spus totul, spuse ea. Sigur, ai face orice pentru a-ți proteja fiul. Dar nu ai pune şi alte ființe în pericol, nu-i aşa?

— Cetățenii de pe Samaria sunt deranjați, dar nu sunt în pericol, recunoscu Astri. Am acționat cu permisiunea lui Aaren Larker.

— Primul ministru al Samariei? întrebă Clive.

Astri aprobă din cap.

— Larker a fost cel care a pus la cale planul de sabotare a sistemului de date. Am salvat fişele medicale şi le-am transportat în secret la spitale şi la medici. Larker m-a angajat să fac asta – de când l-am părăsit pe Bog, mi-am câştigat existența ca programator.

— Eşti unul dintre cei mai buni hackeri pe care i-am întâlnit, spuse Ferus, folosind termenul pentru un expert talentat în coduri informatice.

— Am acceptat slujba pentru că am vrut să ajut, dar am vrut şi să dispar. Una

dintre condițiile mele a fost să îmi pot şterge identitatea şi înregistrările lui Lune din sistemul Samarian. Am crezut că voi pleca imediat după aceea, dar am fost întârziați, iar apoi Imperiul a închis portul spațial atât de repede...

— Pot fi foarte rapizi atunci când vor, spuse Clive.

— Atunci de ce a făcut-o Larker? întrebă Ferus.

— Ştie că Imperiul plănuieşte să cucerească planeta. A decis să distrugă sistemul pentru a le da timp Sathanilor să formeze o celulă de rezistență. Când sistemul va reveni la normal, unele înregistrări vor dispărea, cum ar fi cine a luptat de partea Republicii în Războiul Clonelor sau cine l-a criticat pe Împăratul Palpatine când acesta încă era Cancelar. Vor trebui să o ia de la zero pentru a-şi găsi duşmanii.

— Gata cu vorbăria, spuse Solace. Să mergem.

Astri îşi puse mâna pe umărul lui Lune.

— Suntem gata.

Ferus se ghemui în fața băiatului.

— Lune, va trebui să ne cățărăm pe acoperiş şi să traversăm o grindă. Vom fi foarte sus.

— Am un echilibru bun, spuse băiatul.

— Sunt sigur că ai. Când vom fi acolo sus, vreau să încerci ceva. Ai încredere în sentimentele tale. Încearcă să nu gândeşti, ci doar să simți. Lasă aerul să te ajute.

— Ceea ce vrea să spună este..., începu Astri.

— Ştiu ce vrea să spună, mamă, spuse Lune.

Ochii lui gri-albaştri erau limpezi în timp ce dădea din cap către Ferus.

Ferus dădu din cap înapoi. Între ei se stabili o legătură, una despre care ştia că era alimentată de Forță. Într-o zi, spera el, Lune va şti ce înseamnă asta.

Ieşiră din apartament. Puteau auzi şuieratul vântului în jurul grinzilor de pe acoperiş.

— Nu vă apropiați! spuse deodată Solace.

Ea şi Ferus se întoarseră în acelaşi moment când doi droizi căutători intrară prin fereastra holului. Cei doi Jedi săriră ca unul singur şi îi tăiară. Droizii se prăbuşiră fumegând pe podea.

— Au avut timp să ne transmită poziția. Trebuie să ne mişcăm repede, spuse Ferus.

Porniră în fugă pe scări. Vântul îi lovi din plin în față când ieşiră pe acoperişul parțial finalizat. Grinzile şi stâlpii străjuiau zona cea mai apropiată de hangarul din turnul alăturat. Ferus rămase aproape de Lune şi îl supraveghe atent pe Trever. El şi Solace concentrară Forța. Aceasta era o sarcină dificilă pentru orice Jedi, mai ales pentru unul care nu obținuse niciodată statutul de Maestru. Pentru a ridica un obiect greu în aer folosind doar Forța era nevoie de o mare concentrare.

Nu, îşi spuse Ferus, amintindu-şi de lecțiile lui Yoda. *Nu concentrare. Credință.* Grinda se ridică în aer, se roti şi pluti până la turnul hangarului de alături. Intră într-una dintre deschideri şi tremură când căzu, dar rezistă. Aveau acum o punte peste care să treacă. Sute de metri în aer, fără balustradă... doar cu o punte.

— Solace, condu-i pe Astri şi pe Lune, spuse Ferus.

Astri şi Lune se echilibrară pe grindă. Vântul sufla, împingându-i lui Lune părul în ochi. El nu tresări. Părea perfect echilibrat.

— Las aerul să mă ajute, îi spuse el lui Ferus.

— Poți s-o faci, spuse Ferus.

Solace rămase între ei. Merseră în şir indian pe grindă. Lune nu ezită deloc. Nu privi deloc în jos. Merse pe grindă ca şi cum s-ar fi plimbat prin parc într-o zi însorită.

— Acum am văzut adevăratul curaj, spuse Clive.

Ferus se întoarse pentru a fi de acord că băiatul era uimitor. Dar văzu că Clive o privea pe Astri.

Solace, Astri şi Lune ajunseră pe partea cealaltă. Astri îşi îmbrăţişă fiul.

— E rândul tău, Trever, spuse Ferus.

Clive întinse un braţ pentru Dona.

— Vă voi însoţi până la bârnă, doamnă.

Dona dădu din cap.

— Nu vă faceţi griji pentru mine – locuiesc pe munte. Pot s-o fac.

Trever, Dona şi Clive porniră pe grindă. Roan aştepta împreună cu Ferus. Priviră cum trioul înainta pe grindă.

Dintr-o dată, Ferus fu alertat de un intrus. Un căutător se îndrepta spre grindă. În turnul hangarului, Solace îl văzuse şi ea. Dona se feri, aproape pierzându-şi echilibrul, dar Clive o apucă de braţ. Un alt drpoid căutător se avântă în sus.

— Nu te mişca! îi strigă Ferus lui Roan.

Apoi făcu un salt în Forţă peste spaţiu, zburând spre agresori în timp ce Solace făcea acelaşi lucru. În aer, cei doi Jedi tăiară droizii, trecură unul pe lângă celălalt şi amândoi aterizară pe grindă la fel de uşor ca zăpada.

— Ferus!

Roan sărea de la o grindă la alta, evitând focurile de la doi droizi care apăruseră pe acoperişul parţial terminat. Ferus sări înapoi pe acoperiş, deviind focul. Ateriză în spatele celor doi droizi şi îi tăie cu sabia de lumină, transformându-i în metal topit.

— Începe să-mi placă treaba asta cu Jedii, spuse Roan.

De cealaltă parte, Trever, Dona şi Clive erau acum în siguranţă în turn. Roan şi Ferus se grăbiră să ajungă la grindă şi o traversară rapid.

— Bine, acum vine partea cea mai grea, spuse Ferus.

— Crucişătorul meu este trei niveluri mai jos, şopti Astri. Rampele sunt la fiecare capăt.

Se îndreptară spre rampele care legau nivelurile. Nu puteau risca să ia turboliftul. Erau aproape să coboare pe prima rampă când auziră o echipă de trupe de şoc venind în sus. Era prea târziu să se retragă; trupele îi reperaseră. Comandantul dădu ordin să se deschidă focul.

Ferus şi Solace alergară înainte în timp ce soldaţii începură să tragă. Săbiile lor se învârtiră în timp ce atacau. Roan şi Oryon rămaseră în urmă, trăgând cu blasterele. Clive şi Astri se plasară în faţa lui Dona, Trever şi Lune, cu blasterele în mână.

Ferus nu era obişnuit să lupte alături de Solace. Stilul ei îl surprindea. Era o singuratică şi, în acest moment, o Jedi reticentă. Dar stilul ei de luptă era pe cât de generos, pe atât de agresiv. Salturile ei erau lichide şi părea să fie peste tot în acelaşi timp, protejându-l pe Ferus şi ghidându-i pe toţi în jos chiar şi în timp ce îi învingea pe soldaţi. Ferus nu-i putea citi intenţiile atât de repede pe cât ar fi trebuit, dar nu conta. Ea le citea pe ale lui. Ea îi contracara mişcările, îi întărea loviturile şi îi acoperea spatele. După ce clonele căzură în jurul lor, el îşi dezactivă sabia şi dădu din cap către ea în semn de admiraţie.

— Mulţumesc.

Îşi continuară drumul până la nivelul următor. Mai mulţi droizi zburară spre ei,

iar Ferus îi doborî cu trei lovituri curate.

— Vor trimite mai multă putere de foc, spuse Solace. Acum ştiu unde ne aflăm.

Se repezi pe ultima rampă spre crucişător. Solace sări în scaunul pilotului. Dona se grăbi înăuntru împreună cu Clive. Oryon se aşeză lângă Solace. Roan sări în spatele lui Solace, înghesuindu-se în cabina de pilotaj în spatele comenzilor tunurilor laser. Astri şi Lune fură următorii.

Dintr-o dată, o explozie zgudui hangarul. O pereche de droideka intraseră înăuntru şi trăgeau într-o coloană portantă. Coloana se prăbuşi curând pe podea. Acoperişul de deasupra începu să se prăbuşească, crăpăturile răspândindu-se rapid. Duracreta de sub picioarele lor începu să se deplaseze. Ferus îl apucă pe Lune cu o mână şi pe Trever cu cealaltă. Oryon întinse mâna şi o trase pe Astri în interiorul navei.

— Lune! strigă Astri.

Cu un vuiet de tunet, jumătate din nivelul de deasupra se prăbuşi. Ferus se aruncă la adăpost împreună cu cei doi băieți, în timp ce droideka îşi continuau tirul mortal.

Solace porni motoarele şi plană departe de resturile care cădeau. Pluti afară în aer, în timp ce Roan manevra tunurile laser. Trase o singură lovitură precisă, aruncând în aer un droideka şi trimițând masa de metal în flăcări în celălalt droid. Ferus se rostogoli în picioare, tuşind din cauza prafului.

— Rachetă Discord! strigă el, zărind una în aer.

Ştia din timpul serviciului în Războiul Clonelor că era plină de un stol de droizi letali care puteau să adere la o navă de luptă care zbura cu viteză maximă şi să o găurească, dezactivând-o în câteva secunde.

Solace se îndepărtă, dar racheta Discord continuă să o urmărească.

Lune îşi trimise brusc lasoul laser prin aer. Era ca o linie roşie clară, zburând spre rachetă. Ferus îşi ținu respirația. Putea simți Forța în aer, în timp ce Lune o folosea, fără să ştie, pentru a ghida lasoul. Poate că Lune nu era conştient de ceea ce era Forța, dar mama lui era în pericol şi avea să o facă să lucreze pentru el. Lațul şerpui în jurul rachetei, suficient de tare pentru a o smulge uşor de pe curs. Se prăbuşi în partea laterală a hangarului. Solace se îndepărtă, acum sub tirul de la sol. Mai multe trupe de şoc se revărsară pe rampă, cu puştile blaster în mâini. Ferus îl eliberă pe Trever şi îi ținu pe cei doi băieți în spatele lui, în timp ce sabia sa se arcuia în aer, deviind focul. Pe măsură ce se deplasa înapoi, se gândea ce trebuia să facă.

Solace se învârtea în cerc, încercând să evite focul şi să se întoarcă în interiorul hangarului. Batalionul se afla între ea şi Ferus. În fiecare clipă veneau tot mai mulți. Unul dintre ei trase o rachetă, care lovi la doar câțiva metri distanță. Ferus simți căldura exploziei pe față. Gândindu-se frenetic, sări spre un mic speeder.

Îi conduse pe Trever şi Lune înăuntru, apoi porni motorul.

— Condu! îi ordonă el lui Trever.

Sări în spatele speederului, cu sabia în mână, şi devie focul. Trever porni.

— Încotro? strigă Trever.

— Pe acoperişul de alături!

Ferus căzu înapoi în speeder, în timp ce Trever împingea motoarele. Ieşiră în aer şi porniră direct spre acoperiş. Aici erau în sfârşit în afara razei de acțiune a focurilor de blaster şi a rachetelor.

— Lasă-mă pe mine să preiau controlul, spuse Ferus, întinzând mâna spre comenzi.

Pluti peste grinzi, căutând. Apoi plonjă vehiculul în jos, într-un puț de turbolift neterminat. În siguranță pentru moment, lăsă nava să plutească.

— Şi acum? întrebă Trever.

Ferus se gândi cu atenție la proiectul turnului. Ştia că peretele va fi subțire în apropierea acoperişului, deoarece durotelul de întărire nu fusese adăugat.

— Solace ne va găsi, spuse Ferus.

Dirijă nava în sus pe puț şi o manevră mai aproape de zid.

— Vreau să faci ceva pentru mine.

Trever văzu ordinul din ochii lui Ferus şi clătină din cap.

— Nu. Nu te părăsesc. Nu din nou.

— Trebuie să o faci. Trebuie să îl iei pe Lune.

— Pot să am grijă de mine, spuse Lune.

Trever suspină. Ştia că trebuie să plece.

— De fiecare dată când te părăsesc, sfârşeşti prin a fi capturat.

— Nu şi de data asta. Împăratul mă vrea liber. Nu ştiu de ce, dar are nevoie de mine. Tot ce trebuie să fac este să plec. Pot să câştig timp până când vei putea scăpa. Trever, e singura cale.

Trever aprobă din cap.

— În regulă. Dar, ca să ştii, nu poți scăpa de mine pentru totdeauna.

— Ştiu.

Ferus îşi activă sabia. O îngropă în perete. Peretele străluci, apoi începu să se dezintegreze, desprinzându-se. Lune privi, cu ochii mari.

— Nu am mai văzut niciodată un Jedi în acțiune, spuse el. Mi-aş dori să pot face asta.

— Poate că într-o zi o vei face, spuse Ferus.

Sări pe zidul parțial dărâmat. Agățându-se cu o mână, scană aerul. Se afla la înălțime, deasupra Sathului, pe partea opusă a holului. Trupele de şoc erau pete sub el, aliniate şi gata să primească ordine. Câțiva droizi căutători se apropiau de el, dar nu-l localizaseră încă. Nu văzu niciun semn de Darth Vader, dar îi simți prezența.

Văzu o sclipire de lumină pe o aripă, şi Solace plonjă, îndreptându-se spre el.

— Va trebui să fii rapid, îi spuse lui Trever.

Trever se echilibră pe speeder, ținându-l pe Lune de mână. Păşi cu grijă pe perete, ajutându-l pe Lune să stea lângă el. Rămaseră în echilibru acolo, aşteptând, în timp ce Solace reducea puterea motoarelor, apoi ghida cu măiestrie nava pentru a se lipi de perete. Fața lui Astri era albă de suspans.

Lune şi Trever păşiră cu uşurință în navă şi fură traşi pe scaune de mâinile nerăbdătoare ale lui Astri.

— Mergeți la bază. Mă voi alătura vouă, îi strigă Ferus peste vânt lui Solace.

Privi cum nava se îndepărta cu viteză. Apoi se întoarse, sări în speederul împrumutat şi zbură înapoi pe acoperiş. Îşi croi drum printre grinzile distruse şi coborî pe scări până la nivelul străzii pentru a se întâlni cu Darth Vader.

Capitolul 19

Partea întunecată era atât de puternică încât Ferus simți că este înghițit de ea în timp ce se îndrepta spre Vader. Trebuia să se adune şi să se comporte cât mai normal cu putință, nu ca şi cum tocmai ar fi dus o bătălie încinsă.

— Cred că urmărim aceeaşi persoană, îi spuse el lui Vader. Ai avut noroc?

Vader nu răspunse pentru o clipă. Pentru câteva clipe lungi chiar. Ferus încercă să nu transpire. Tot ce auzea era ecoul măştii electronice respiratorii a lui Vader.

— Mai mulți droizi şi trupe au fost distruse. Şi droizii căutători, de asemenea. Sabotorul are ajutor.

— Noroc că ai venit pregătit, spuse Ferus, indicând activitatea armată din jurul lui.

— Ciudat. Căpitanul Chainly a raportat că au fost implicate săbii de lumină.

— Asta nu pare probabil, spuse Ferus, uşurat că o ascunsese pe ale lui.

Vader nu răspunse.

— Ai numele sabotorului?

— Quintus Farel, răspunse Ferus.

— Ăsta este un pseudonim.

— Asta e tot ce am. Apartamentul era gol când am ajuns acolo.

— Ți-a luat mult timp să vii să mă găseşti.

— Am căutat. Apoi m-am gândit că ar trebui să lucrăm împreună.

— Eu lucrez singur.

Nu l-ar fi putut învinge pe Darth Vader în luptă. Ferus ştia asta. Dar câştigase acea rundă pur şi simplu ieşind pe uşă. Dintr-un motiv oarecare, avea protecția Împăratului. Atâta timp cât avea asta, Vader nu-l putea atinge.

Vader nu trebuia să vorbească. Ferus ştia că era furios. Putea simți cât de greu îi era lui Vader să îşi reprime furia. În spatele cuvintelor sale se afla atât furie cât şi frustrare. Îl enerva doar prin faptul că stătea aici, doar prin faptul că exista...

Ceva îi gâdilă memoria lui Ferus. Ceva familiar în legătură cu această scenă. Ce anume? Simțea că aici era ceva ce ar fi trebuit să poată înțelege, dar nu reuşea.

— Lord Vader? Comunicatorul lui Vader pocni. Crucişătorul spațial a fost văzut părăsind zona, domnule.

— Du-te după el! ordonă Vader.

— E prea târziu pentru a-l urmări, domnule. Am trimis o navă de patrulare după el.

— Trimite tot ce ai.

Vader închise comunicatorul.

— Nu contează, spuse el. Nu pot părăsi planeta.

Casca se întoarse spre Ferus. Ochii goi păreau să-l studieze. Apoi, Vader se întoarse şi plecă, cu pelerina fâlfâind în urma lui.

Capitolul 20

Keets şi Curran stăteau împreună pe podea în camera de reținere.

— De ce îi ia atât de mult timp lui Sauro? întrebă Keets.

— Nu ştiu, spuse Curran. Dar cu cât stăm mai mult aici, cu atât mai bine. Odată ce ajungem într-un centru de detenție Imperial, suntem terminați.

— Vrei să spui că acum nu suntem terminați?

Uşa se deschise şuierând. Zackery stătea acolo, cu o privire reticentă.

— Regulamentele Senatului spun că trebuie să vă dau de mâncare.

Keets se lumină.

— Lucrurile se îmbunătățesc.

O droidă bucătărească intră înăuntru.

— Lucrurile se fac ca la carte în Senat, tinere, îl cicăli droida pe Zackery.

— Nu-mi spune *tânăr*! strigă Zackery la ea.

— Îmi pare rău, bătrâne! ciripi droida.

Zackery pufni şi ieşi, dar lăsă uşa întredeschisă. Rămase în picioare, cu mâna pe blaster şi privi.

Keets se uită atent la droidă. În ciuda vopselei proaspete, recunoscu droidul antic WA-7. Era acelaşi droid care lucrase în restaurantul lui Dexter. Îi servise *sliders* şi zoaiele pe care Dex le numea băutură de cel puțin o sută de ori. Da, cu siguranță lucrurile se îndreptau.

Droida aşează o tavă pe podea lângă ei. Pe ea erau o oală mare cu un lichid, două căni şi două tarte de legume. Puse jos obiectele de pe tavă şi apoi luă din nou tava.

— Poftă bună! spuse ea.

Începu să plece pe roata ei, iar Keets întinse mâna după ceşti.

— Nu mi-e sete, spuse Curran.

— Oh, o să-ți placă asta.

De îndată ce WA-7 fu între ei şi Zackery, Keets scoase micul blaster din oală.

Timpul de reacție al lui Curran fu excelent pentru un consilier Senatorial care fusese cândva un cărturar. Sări în picioare şi atacă în timp ce Keets înainta cu blasterul. În acelaşi moment, WA-7 aruncă tava metalică grea spre gâtul lui Zackery. Îl lovi puternic, iar acesta se clătină pe spate. Keets întoarse blasterul şi folosi mânerul pentru a-l lovi în cap, iar Zackery căzu greoi.

Keets se întoarse spre cei trei droizi de securitate şi îi transformă în metal fumegând. Keets şi Curran păşiră peste trupul inert al lui Zackery. Aruncară o privire pe hol. Senatul se trezea din nou la viață, iar Senatorii, asistenții şi droizii se prezentau la lucru. Preocupați cu treburile lor, nimeni nu le aruncă priviri indiscrete.

Împreună cu droida WA-7, intrară în fluxul de muncitori.

— Sugerez o ieşire rapidă, spuse WA-7. Eu pot să-mi găsesc singură calea de ieşire. Salutați-l pe Dex din partea mea!

Se îndepărtă pe roata ei. Keets şi Curran cunoşteau clădirea Senatului la fel de bine ca şi casele în care crescuseră. În câteva clipe, găsiseră cea mai apropiată ieşire.

Erau liberi.

Capitolul 21

Solace conduse crucişătorul lui Astri direct în cală. Coborâră cu toții şi se îndreptară spre cabina de pilotaj.

— Până acum totul e bine, murmură Oryon. Nicio gardă Imperială nu s-a năpustit asupra navei.

— Contactează-l pe şeful docului şi obține autorizația, spuse Solace. Acesta va fi adevăratul test. Eu voi începe verificările de plecare.

Rămaseră cu toții în cabina de pilotaj, prea nerăbdători să-şi mai găsească locuri. Astri îl ținea pe Lune lângă ea.

— Solicit permisiunea de decolare, vorbi Oryon în unitatea de comunicații.

— Verificăm datele, răspunse şeful docului.

Minutele trecură, iar ei schimbară priviri îngrijorate.

— Durează prea mult, spuse Solace.

* * *

— Bineînțeles că au schimbat numerele de înregistrare! țipă Sauro la ofițerul Imperial care stătea la banca de date pentru a monitoriza tot traficul Imperial. Caută o navă care să corespundă descrierii.

Ofițerul tastă mai multe date. Apoi trimise în aer o altă hartă holografică a spațiului.

— Acum dă-mi datele din fiecare port spațial aflat în apropierea ultimei sale poziții cunoscute, spuse Sauro, plimbându-se în spatele lui.

— Domnule Senator, există o navă pe platforma de aterizare de pe Samaria...

Sauro se opri din mers. *Samaria! Bineînțeles că da.* Deturnarea nu fusese deloc întâmplătoare. Se duseseră direct pe planeta unde se afla Ferus Olin. Cum putuse să rateze asta? A fost atât de orb.

— Asta e. Fă-mi legătura cu şeful docului, acum.

— Portul spațial este încă în mâinile Samarienilor, domnule, nu ale noastre...

— Fă-mi legătura!

O clipă mai târziu, un şef docului, evident nervos, era la comunicații.

— Da, este o navă Imperială. O navă diplomatică. A fost autorizată să plece.

— Opriți nava! Acum! strigă Sauro.

— Dar, domnule, este o navă Imperială, spuse răbdător şeful docului. Probabil că nu m-ați înțeles bine. Toate navele Imperiale sunt autorizate să...

— Ascultă-mă. Sauro se aplecă spre stație. Revocă ordinul şi opreşte nava aceea sau te voi escorta personal într-o închisoare Imperială pentru tot restul vieții tale.

— Ah, domnule, îmi pare rău. Dar mă tem că autorizația a fost deja acordată. Nava tocmai a ieşit din spațiul Samarian. Domnule.

Sauro îşi trânti mâna pe consolă, rupând doi senzori. Asistentul său veni până lângă cotul său.

— Domnule, şopti el. Împăratul doreşte să vă vadă. Acum.

Capitolul 22

Darth Vader lăsă în urmă mizeria urmăririi eşuate şi urcă în speederul său făcut la comandă. Rămase aşezat pentru un moment, în timp ce şoferul său aştepta ordinele.

Ferus Olin. Atât de nesemnificativ încât Vader uitase de el. Fusese o pată în trecutul său. Ceva ce se întâmplase cu mult timp în urmă, o mică gelozie care nu înflorise niciodată într-o ură reală, matură. Ar fi fost fericit să nu-l mai fi văzut niciodată. Dar, bineînțeles că supraviețuise Războiului Clonelor. Nu fusese Jedi. Vader nu se gândea la el ca la un rival. Nici măcar nu atinsese vreodată statutul de Jedi. Plecase ca Padawan. Un elev. Ferus nu se putea apropia de puterea lui.

Dar de ce se afla aici? De ce îl angajase Stăpânul său? Nu putea exista decât un singur răspuns. Ferus putea fi unul dintre puținii rămaşi în galaxie capabili să devină ucenic Sith. Capabil să fie antrenat, capabil să se ridice la înălțimea puterii lui.

Bineînțeles că era de râsul lumii să crezi că ar putea fi aşa. Dar poate că Stăpânul său nu credea că e atât de ridicol.

Vader era încă împiedicat de rănile incredibile pe care le suferise. Niciodată nu ar fi putut avea toată puterea pe care o avea Împăratul. Era un lucru nerostit între ei. Lucrul pe care nu-l mai putea schimba niciodată.

Vader îşi lăsă mâinile artificiale să se relaxeze înainte să le strângă în pumni.

Nu, Ferus nu era o amenințare serioasă. Dar câştigase oricum, nu-i aşa? Sabotorul scăpase. Ferus îl ajutase în acea evadare. De asta nu avea nicio îndoială. Mai fusese o altă sabie? Ferus găsise un alt Jedi? Vechea gelozie izbucni în el, vechea invidie. Nu încercă să o respingă. Acum ştia cum să o folosească.

Partea profund plăcută a convertirii sale la partea întunecată a Forței era acest sentiment de siguranță. Partea întunecată elimina îndoiala. Nu mai voia să trăiască niciodată cu îndoiala. Nu voia să i se amintească niciodată ce fusese.

Îi făcu semn din cap şoferului său, care ambală motoarele speederului şi ridică nava în aer. Avea să controleze această situație. Nu Sauro era problema acum.

Ferus Olin era.

* * *

Ferus stătea ascuns în spatele uneia dintre coloanele portului spațial şi privea cum nava Imperială decola de pe platforma de aterizare din Sath. Trebuia să se asigure că prietenii lui erau în siguranță.

Şi acum ce urma?

Îşi întoarse fața spre oraş. Astri reuşise să-i spună cum să rezolve problema cu computerul droid BRT. Dacă Larker îşi dădea acordul, oraşul putea reveni la normal încă de mâine dimineață, schimbările fiind făcute pentru a-i proteja pe cei care luptaseră împotriva Imperiului. Era nerăbdător să se întoarcă la baza sa secretă.

Nerăbdător să vadă progresele pe care le făcuseră Raina şi Toma, nerăbdător să vadă cum se descurca Garen. Şi îi fusese greu să-şi ia rămas bun de la Roan. Ar fi fost bine să treacă prin furtuna atmosferică pentru a ajunge la asteroid. Ar fi fost bine să fie alături de prieteni. Să se odihnească, chiar şi pentru o singură zi.

Dar ceva îi spunea să nu plece. Lucrurile se schimbaseră. Acceptase o misiune pentru Împărat. Acum lucra pentru Imperiu, cel puțin la suprafață. Era sigur că Palpatine nu avea încredere în el, dar asta nu-l împiedica să devină un agent dublu.

Era sigur că Împăratul va avea o altă slujbă pentru el, şi asta în curând. Amândoi erau conştienți de jocul pe care îl jucau.

Va risca.

Va risca şi va învăța tot ce va putea. Va intra în inima întunericului pe care îl ura şi de care se temea. Va avea nevoie de toată puterea lui, ştia asta, pentru a supraviețui.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul

lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic

şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată Guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinţe pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei Senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor Rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului

Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre.”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.